

הנהגות שירות

- גנאי**
- גרשום**
- אהליבה**
- חרזכל**
- האכסמה**
- שרהיער**

דמות דוד המלך

- צננים**
- שדים ומזיקים**
- כרובים**
- גמדים**
- מקלות פלאים**

עלילה ראשונה

בדרך ביער

יער קדומים. גזעים עקורים ושוכות שבורות ותלויות. לילה
רוח חזקה מנשבת; עלים נושרים. מצין נחישות ורוח בוקעת
למקטעים נגינת כנור תרישית.

אורי וגרשום באים, שניהם עסופים באדרתם הרמיל-הדרך על שכמם.

אורי

שמעו צלילי-כנור - צלילים רפים. נונים.

גרשום

לא אשמע בלתי אם המית הרוח.

אורי

הכנור נאנחו קובלים המיתרים -

גרשום

קסאים בוכים, בדים נעקרים.

אורי

מבקשים רחמים הם וקמו נתקם -

גרשום בהסירו ילקוטו מעל שכמו

הנחו רק דמיון-לךף הוא. הטובה

כאשה משגצה תגהם, תיליל

על קרבותיה. לאו אין כח עוד
 לנוע מה בין בלהות-תפסת אלה,
 כל צעד פחד שחור, תרדמת-הם -
 אם לא בארץ-הצלמנת אנו
 לא ארא עצים, כי אם צלמי-ונקות,
 צנקים קודרים, אצמים חוסמים נרדף:
 צמדו לאון מה חסדך בנה,
 בקהל הרפאים - ובד-כסוף יבשה
 יש תוספים בך, יש אהפס בם בלי-צדית
 וקלמב תרב תדה בצברני.
 אין זאת כי רוח רע התצצל בנו
 ניליכנו שוקל עד הלם
 להקניינו מה ביד השחת,
 והנה לצנו ינרד על ראשינו.

אורי

אל מורא אחי, ואל מרה שחורהו
 לא רוח רע - לצנו הוא קראנו
 לנרד נלד ביה ולמשרה,
 בקרא האור לתולע ממחשכים,
 ואם לא בנה אל מלאכי לנו
 להורחנו את הנרד נלד:
 את עוף-השחק ואת כוכבי-שחקו

גרשום

פורת לו עוף כל נשר לנפשו
 בתלום כל לב נקטיחו כוכבי-חנה.

החשייתי - עתה יציק סתר-שמי
 צד מחנק לי ולא עוד אכבשנו.
 לא אאמין! כשל כחי עם תקנתי
 בדרך הארבה והשוממה.
 מה-נלדו מה-נבקש ומה-נקצאו
 טפת היא מת ולא נעירנו עודו

אורי

אל-נא תדבר ככה אל-נא תחטא
 לא מת הפלג כי אם יגוף שנתו.
 במצרה כמוסה על יצור-זקב,
 קראשו נזרו וקליצתו עליו.
 הוא שוכב, ציני סגורות, נושם את
 ומחכה לנו - לנו, כי נבאה
 סנדר-המים, למראשותיו נצב.
 על פקיו נצק - אז יתעורר, יקום,
 וכשמש-גבורה יצא לנאל צפו.
 הוי אמהו אם לא אמה הוא אשר
 דברת לי, ממלא תהום-לב דולקת:
 אשרינו, כי אנהנו הראשונים
 כי נזקה
 להציר את הפלג מתנוקחון
 לא קמצה פחלומך לך הערף -
 וכבר ציקתו ראש כל-סגנה השאל
 ומחיר, כל שמץ מחיר, לתת תמאן.

גרשום

הן לא צמל הערף יחמני

. פי חָזָם הוא – קָבְרֵי נְשֶׁבֶר בֵּי .

משתתק מתוך וכדוך-הנפש, נושא עיניו וחותר במבטו לתוך
המחשכים, מתעורר מתאם

הקִיטָה, אורו אור נוצץ מתנועע.

אורי

לא אָרְאָה קְלוֹם. אֵף עֲמָה בְּנִי אָרְאָנוּ

מתנַלָּה הוא וְגוֹ. מַה זֶה הָאוֹר?

גרשום בקִרְרוֹת

יש עִינֵי-חַיֹּת נֹאצְצוֹת בְּאֶפֶל.

אורי מתקרב אל גרשום, אחרי דממה

אור אֶחָד אָרְאָה. הַעֲנֵרֶת הִיא

הַמִּיָּה עֵין אֶחָת?

גרשום בלחש

הסו הוא קרב...

שניהם מביטים הרדים אל נקודה אחת בבין האילנות.

אורי אחרי המסקה, בלחש

לִי נִרְאָה, אור שֶׁל נֵר הָאוֹר הַזֶּה.

גרשום

בְּרִאָדָם הוא וּבִידוֹ פָּנָס מְאִיר.

הוֹי מַה-נִּדְחָנוּ, בִּי קֵל אור מְרַפֵּר

יְהִלֵּךְ אִי-מִיָּמֹת עַל רֵאשֵׁנוּ

הרוכל, כמוף תחת משא ילקוטו, בא, נשען על מקלו ומנסו
בידו, עומד ומסתכל בהמהון בשני הבתורים.

הרוכל

לָאן בְּלִילֵי-סַעַר אֶפֶל זֶה, בַּחוּרִים?

אורי

את קבר דוד הננו מבקשים.

הרוכל

אתמה מבקשים אתם? לא שמעתי.

אורי

את קבר דוד הננו מבקשים,

המערה, שוכב בה ונם המלך,

לעוררו משנת אנהנו הולכים.

הרוכל

זה קבר, לי נדמה, זה שנות-מאות גם הוא

ולא בקנה יקץ, חושש אני.

אף זה המערה - אמנם, שיה מנה

גם גנב לי, אף שור, זה דבר נפלה:

לא ראה איש, אף איש לא ידע אית.

כי יאמר אפוא: לי הנם יתרחש,

אני העדיק ואני אמצאנהו

אורי

שמענו דברים אלהו לא צדיקים

אנהנו, אף יש חפץ ישר בנו

ואמונה יש.

תרוכל

מה תועיל האמונה

בנס, כי יבא, והוא ממאן לבאזו

אף צר לי באמת עליכם, בנים,

כי תכלו פחכם לחזיר-שוא

ושבחתם עלומיכם לבלי-מרפא.
 בחשכה זה, בעיני זה יצר עתיק,
 בלא-דרך תתעו, תפלו מפי-סער,
 ברעב ובקמא תגועו מה
 ואיש לא יבא לדרש מקום קבורתכם.
 שמעוני, בניו שובו ולכו אתי;
 אני יודע שקיל מה צר ומעקם,
 ואא שביל-נדודי הרבה הרבה שנים
 בקר שגור מקלי בו, לפני יצוד,
 גם פנס קטן מאיר זה לי נאמן;
 לא אחת שמר רגלי בקר מדחי,
 לא אחת הנני את הזאב מסני.
 העילה שחור הוא וסעה; באו,
 בחורי-חמד, ואל תתמהמהו חנם

אורי

לך, זמן, דרךך בשם אלה;
 אנחנו לא נשובה.

הרוכל

אל בקמזהו

הלא רק את טובתכם דורש אני.

בפנתו אל גרשום

מה-תגיד אהה, בחורזי למה תחרישו

גרשום מביט מעם ברוכל, מעם באורי, כתוחת

אורי אל גרשום

מה-תחרישו העוד יש בלכך ספקז

הרוכל

בלקבך נמלך אָהָה - טוב, כּוּה תּשְׁמַע
אֵת קוֹל הַשָּׂכֵל, תּבוֹי בְּךָ, תִּישָׁר,
תּאמֵר: שׁוּבוּ

גְּרִשׁוּם אַחֲרֵי מַלְחַמַת-נַפֶּשׁ גְּלוּיָה

בְּךָ, אָנֹכִי שָׁבוּ

אורי

כּוּה-תּאמֵרוּ לְשׁוּב תִּחְפֹּץ - שְׁמָה לְשׁוּבוֹת

הַרוֹכֵל אֵל אורי

שְׁמַע, בָּחור, לְעֵצַת זְמַן וְלֹא תִנְחַם
בְּךָ בְּרָעָה, רְאוּהָ, זֶה מַסְפִּים עָמִי.

גְּרִשׁוּם אֵל אורי, הַמִּסְתַּכֵּל בּוּ בַל־חֶסֶב עֵין

בְּךָ שָׁב אָנֹכִי, עִם הַזְמַן אֵלָיךְ.

בְּשָׂבִיל הַקְּבוּשׁ לֹו יִנְחַנִּי בְּטַח

וְאֵנִי אֵת עַל-מִשְׁאֵל אֶחְלַק אִתּוֹ.

אורי

לָדוּ לָךְ לְבַטָּחָה וְיִזְכְּרוּן יְסֻדוֹ

גְּרִשׁוּם

אֵל-נָא בְּקִרְבֶּךָ תִּמְלֶלְנִי

אורי

אֵין בְּרָכָה לִי לְמוֹנֵי-לֵב וְלִבּוֹנָדִים.

גְּרִשׁוּם

שְׁמַעוּ בָּא - וְאַל תַּעֲסוּ הֵן אֵנִי בְּרָעִי.

אורי

לִי הִנֵּה רָע, לִי אֵינֶנּוּ עוֹד.

תרוכל וגרשום ועלכיים, אורי עומד וכביש אזריהם.

הרוכל בחסותו פניו

בשיחיים פרוצים ובטור קוצים דרוסים

המשעול תפיר, כי ידרש לך.

הולך לו.

אורי לבדו

אף-הוא אף-הוא - ואני נשארת לבידי.

מסתכל סביביו; הרוח נוחמת כבתחלה; האפל מבחיר קצת.

עוד תהמה סופת-לילה, תשרק אימים,

כדבוק רע, פן נאחזה ביצר,

תצננה, תבצתהו ולא תרפנו.

- ועם זה דממה, דממה מהעבירה

בלב היצרו! הלא היא הדממה

לחטך-אל, בו שמור מימיקדומים,

ולבטחון-אל, מחסן זה נובע.

אכן מה-נאדר יצר זה, מה-נאקשהו

על-יזבלות נושא הוא על גבהות-כתפיו,

שלל-יזבלות רבוץ גל על גל לרגליו.

מי חקר שיא איוני-זקנו אלה

הלא כנציבר-עולם הם לשחקים,

הלא קחצים שלוחים הם לאלף.

בתחום איתנים אלה, בצמק-חבם,

תעלומה רבה צמונה אחוש, אשאף

קרבנה קנש מפל דמי נרחש.

אך מגור קנר יעברני נרש.

עם רצדת הקלים עלי נרד -
 פן, עיף אני אשב פה, אנות,
 במזמור-שיר לְדוד אַתְמֹךְ לְבַי.

ישוב לרגלי עץ, מוציא ספר מכיטו, מוחו וקורא בו בלחש.
 הכנור מתחיל שוב לנגן, אורי מקשיב, סומך ראשו אל העץ,
 אחרי דממה

פן, עיף אני, הבה אסקיד רוחי
 ביד היער, בחיקו אֶשְׁכַּב, אָנוּם,
 הִתְהַי גַּם נַפְשִׁי חֶלֶק דְּמַמְתּוֹ
 וְצַל סַמְעֵלוֹמְתּוֹ עָלַי יִמּוֹב.

צונח לרגל העץ, שם ראשו על תרמילו, מקשיב לנגינת הכנור

הו צלילים דקים, צלילים טהוֹרֵי-עֶצֶב,
 בתוך המון הסופה איכה תַעֲלוֹחַ
 כצדוק-דין ותפלה על הרחמים...
 ישנוני, צלילים רכים, קדושי-עֶצֶב

סוגר עיניו.

דממה; הכנור מנגן.

מבין האילנות, מצדדים שונים, באים הלצנים, שעירי-יער
 מגדלי-שער, המקפצים על שתיים, גועים בקול, והאוח' משנות,
 תרומה לצחוק, ואינם יודעים מנחתם כל אחד בא בעיה
 מיחדת.

לצן א'

מה ק-רו

לצן ב'

גם קר, גם שו-ממ

לצן ג'

אך זה ל-לה

לצן א'

לא היה עוד צלי-להו

גרעה קומץ חדות.

לצן ג' מתקרב אל ב'

אי קיי-קו

לצן ב'

במחלת-אלון הנכונז-תי. וט-תהו

לצן ג'

בשקה של סוק-נה. על הכירה

הלט-מי לי.

לצן ב'

מה עושה טמטש-סחו

לצן ג'

מקל-לח ובוחשת סיר-החל-ימ.

לצן ב'

מה שמה על טסי-רוז

לצן ג'

עשבים שו-קים.

מתיבת קלף קצ-גש. קו-רי שקמית.

בנה צפור מ-תה

ויל-קה שצל-תני מ-בזה עומדים.

ושלנה ברק צידה-רע

עם ל-חש קללה

ובדמשת-רמיה קלחה את-קל-נה.

וְאֵנִי הוֹסַסְתִּי מֶלֶךְ-עַל: אֵת זְחוּק ל-עֲנִי.

גועה.

לצן ב'

אף בְּרִיָּה יָסָה זֹו

גועה אהריו.

עוד לצנים נראים בין האילנות, הם מקפצים שם חזנה וגועים.

לצן ב'

וּבַת-הַמֶּלֶךְ-בָּהוּ

לצן ג'

כּוֹרֶצֶת בַּת-הַמֶּלֶךְ-בָּהּ וּמִבְקָצָה

בְּיַד וּב-רֶךְ פְּמִי־עֲצִים קָשִׁים

מֶלֶךְ-בָּהּ אֲשֶׁר-הִפְרָה עוֹזְרָה דוֹמָם

עַל-יַד הַזֶּקֶן-בָּהּ הַמֶּלֶךְ-לֵת תָּמִיד

וּמ-בָּהּ אוֹתָהּ מִבָּהּ בְּלִי רַחֲמָנוּת.

עַד גַּם לָב-בִּי יַחֵם בִּי לְפָתְקִים.

לצן ב'

מָה אוֹמְרָה בַּת-הַמֶּלֶךְ-בָּהוּ

לצן ג'

היא בוכ-יה.

וְיֵשׁ אֲשֶׁר כָּא-בֶן הִיא נֶאֱלָמָה.

כְּאֵלֶּוּ כָאֵב לֹא תַחוּשׁ;

וְאו-לִי תִהְיֶה עוֹד עַל בֵּית-אָבִי-ק

או עַל בְּרַךְ-לְךָ, יְבֹא יִגְאֶל-בָּהּ

מִי יִדַּע לֵב בַּת-אֲדָמוּ

גועה. לצו ב' עונה בעיה עוד לצנים מקפצים ובאים.

לצן א' בתרגישו בבחור הישן

בָּרָה בָּרָה בָּרָה

גָּשׁוּ הַנָּה חִישׁוּ בְּרָא-דָּם

הלצנים מקמצים וקרבים מכל עברים.

לצן ב'

כי הוא ין-הו

לצן א'

אִישׁ זָ-עִיר. אֵין זאת כי אָם נוֹרֵד הוא

ני-תע. הַנְּעִיר-בוז

לצן ג'

בו, נְעִיר-בו

ונוחז-זל בו מקצט.

לצן ב'

מה ין-עֲשֵׂה בוז

לצן ג'

מספוקר ין-זָחַק לו, והוא לא ידע

מא-ין קול הנָחֹק.

גועת.

לצן א' מקצן ומשחזל לגשת אל הישן

לא אוכל ין-שָׁתַע

לצן ב' כניז

הוי, גָם אָנ-כי

לצן ג' כניז

גָם אָנ-י לא אוכלו

הלצנים מקמצים סביב הישן במעגל ואינם יכולים לנגוע בת.

לצן א'

מה אונזו הוא בן-דוד

לצן ב'

פ-פיר קסנו

לצן ג'

אין זה פיר אם קמי-ע הוא בידו

מבין ומילנות בא פתאם בקטיוח לצן אחד, יושב לו על גזע
עץ שבור ומתחיל לנגן על-פי חליליו.

לצן א'

ההו הבו, נצא ברקו-דים סביבו

נבלעל שנתו ונזונרען-עים נצק

על פ-ניו.

לצן ב' וג'

ה-בו, נצא ברקו-דימו

כלם נאחזים בשלשלה, מרקדים ושרים לקול נגינת ותקליטים.
אורי זע ונע מתוך שנתו ואינו מקיץ

שיר הלצנים

יחיד

אדם צעיר קמה יוצא

קל אוצרות אדם מוצא

יורדים דגריפו שמים

ומענינות זורקים מן

צגות-דבש מוציאים קדות

יונים צלילות נעות-נדות

מקהלות

לפרתתקים

בפרתתקים.

בפרתתקים

בפרתתקים.

בפרתתקים.

בפרתתקים.

בְּמִרְתָּקִים קֵל הַעוֹלָם מְלֵא מְלֵאוֹת
בְּמִרְתָּקִים וְהַנְּשִׁים רָלוֹן גְּאוֹת

בְּמִרְתָּקִים יָבֵא יִחְזֶה חַי־שְׂרָרָה
בְּמִרְתָּקִים אֶשְׁרֵי יִנְקֶה גַם לְעֵטְרָה

בסוף השיר מופיעה אהליבה, יחסה ולבושה קרעים, בידה כדו.

לִצֵּן ג' הַמְרִיגִישׁ בַּח רֵאשׁוֹנָה

הֵהוּ בַת־הַמֶּלֶךְ-קָה בְּאָהוּ

שֶׁאֵר הַלְּצִנִּים בַּגְּעִיחַ

בַּת־הַמֶּלֶךְ-קָהוּ

שֵׁשֶׁלֶת הַמְרִקִּים נִתְקַת וְנִמְחַחַת לֵאֲרִיכָה, מִקִּיּוֹשׁ אֵת אֲהֵלִיבָה
וְסוּגְרָת עֲלֵיהָ.

הַלְּצִנִּים מְרִקִּים סְבִיב אֲהֵלִיבָה וְשָׂרִים

מִי רָאָה בַת־הַמֶּלֶכָה מִיֵּד

עָרְפָה הִיא וְיִחְסֶה הִיאֵן

מִי רָאָה עוֹד כְּמִנְיָ מִיֵּד

אֲהֵלִיבָה בַּגְּעִיחַ בּוֹרְדָה שֶׁם הַגְּעִיחַ

הַגְּעִיחַ לֵיו הַגְּעִיחַ לֵיו

הַלְּצִנִּים

פְּנֵי בַת־הַמֶּלֶכָה שְׁחוֹרֹת־תָּנוּ;

בְּסִיח־בִּירָה מְשׁוּחֹת הֵנוּ;

פְּנֵי בַת־הַמֶּלֶכָה שְׁחוֹרֹת־תָּנוּ.

אֲהֵלִיבָה

הַגְּעִיחַ לֵיו הַגְּעִיחַ לֵיו

הלצנים

מי יזכה בכת-מלכה זוח
 בדרמלון, שק של סחבות לו,
 הוא יזכה בכת-מלכה זה.

אהליבה

הגיוחו ליו הגיוחו ליו

הלצנים

למלה זו יש גדה רבו
 קלאי על-גב קלאי ורקב על רקבו
 למלה זו יש גדה רבו

אהליבה

הגיוחו ליו

פורצת לה דרך מתוך השלשלת, רצה ונעצרת מתאם לפני
 אורי הישן

מי זהו זה עלם נחמד

הקצות-העילה וקמפמקי-ער...

מה חנור הוא, בקתו מה צדינהו

על קצוני-פיו מרחף סקאב אלם.

הוא נאנקו סוכל הוא...

אורי צועק ומקין, מביט בתוהו אל אחליבה; הלצנים מתחמקים
 בגעיה קצרה ומסתתרים מאחרי האילנות.

אחליבה

קשנת נוצקת -

מה הקריד כה את נקשן, הגידהו

אורי

הקתה זה הלומז... ארציפה אני

בְּאֶשֶׁר שָׁכַבְתִּי אֲשַׁכַּב עוֹד גַּם עִתָּה.
 וְאוֹלָם אַתָּה... מִי אַתָּה,
 אֲשֶׁר צִיָּגִים לָךְ מְכֻכְבְּרֵי־הַלְלוּ

אהליבה

בְּסֶפֶת־יַעַר פֹּה אֲנִי יוֹשֶׁבֶת.
 אֵף הַגֹּד, מֶה הַחֲלוּם, מְנוּחָתְךָ הַרְגִיזוּ
 אֲנֹרְרִי קַם, שׁוּחַח רַגַע, כְּמוֹ נֹזֵכֵר, אַחֲרֵי דַמְסָה
 חֲלַמְתִּי: בְּאֶפְרַיִם־הַיַּעַר אֵלֶיךָ
 אֲשַׁרְךָ וְרַכִּי הַלְּאֹה, יְחִיד הַלְּאֹה,
 אֵין כֹּחַ עוֹדוֹ וְנִהְמַת הַרוּחַ
 מוֹסִיפָה חַיִל, סוֹבְבָה קֶשֶׁת־עַרְךָ
 עַל מְקוֹם אֶחָד, קוֹרְעָה לְבִי - פְּתָאם
 כְּמוֹ יִלְלַת זְאֵבִים אֲשַׁמַּע, אֲעֲמֹר,
 וְהִנֵּה הֵמוּ מְנוּחַ־לִּיאֵשׁ יְרֵמוֹת
 מִפֹּה מַשָּׁם תִּהְלְנָה צִיָּנֵי־טֶרֶסָם
 מְגִל־עֲבָרִים וְזַבִּים הַאֲיִטוּנִי,
 אֵין מְנוּס עוֹדוֹ אֲנִי לְעַץ, בּוֹ דְבַק
 מְטַפֵּס עֲלָיו, כּוֹבֵשׁ בַּד עַל עֲנָף -
 נִצְלַתִּי לְהוֹטֵי־חַמָּה, בְּגִי־הַשַּׁחַץ
 נִדְחָקִים סְבִיב הָעֵץ, מְגִרְדִים גִּזְעוֹ
 בְּהַרְוֹךְ־אֵיךְ־אוֹנִים, נוֹשָׂאִים לֹעַץ רַעֲב
 וּפְלִתְעוֹתָם נוֹצְצוֹת הַלְּבָנוֹת -
 אֵף פְּתָאמוּ חֵשׁ אֲנִי, הַבַּד מִתְמוּטָם,
 גּוֹנָה נִשְׁבֵּר תַּחְתֵּי - אֲנִי נִשְׁמָט,
 מִתְחַזֵּק, תּוֹפֵשׂ עוֹד עַל שְׂמַאלִי, עַל יָמִין -
 אֲנִי שׁוֹקֵעַ!

אחליבה

אָמַנְמָה מְלֵא סְחָדִים

הַיַּצֵּר חוּא וּמְסַרְרֵי סִקְנוֹת.

וְאוּלָּם סִפְרָה אֵיכָה כְּאַתְּ תִּנְהוּ

אֲוֹרֵי מִכְנֵס מַחֲשׁוּבוֹתַי, אַחֲרֵי דַמְמַח

מִגִּיא־הַדְּמִים, שָׁם אַחֲיֵנו נְתוּנִים

לְבוֹז וְלִקְלוֹן וְלִמְשַׁשְׁת־תְּמִיד,

אֲנִי וְרַעִי, שְׁנַיִם רַק יָצָאנוּ,

הִלְכְנוּ לְבַקֵּשׁ גְּאוּרְצֵנוּ לְסָנִים,

אֵת דָּוִד מְלֶךְ-גְּבוּר מִשִּׁיחֵנוּ,

וְלַעֲוֹרָו מִשְׁנָתָה כִּי יֵצֵל עִמּוֹ

וְנִקְּמֵם יַקַּח מִכָּל אוֹכְלֵי-עִמּוֹ.

לְמַחֲזוֹ לֹא-נִודַע שְׁמֵנוּ סְעָמִינוּ.

שְׁאֵלְנוּ אֵת הַעוֹרְבִים: אֵי הַדְּרָרוֹת

הַעוֹרְבִים זָרְחוּ: לֹא יָדַעְתִּי דְרָרוֹ!

בַּיֵּשֶׁב קוֹדֵר לוֹ עַל שְׁפַת הַנְּחָל.

שְׁאֵלְנוּ אֵת הַנְּחָל - רַחֵם הַנְּחָל

וּבְחַסְדּוֹ מִלְמַל: שְׁאֵלוּ אֵת הַיּוֹנָה,

עַל גַּג בַּיִת-כְּנָסֶת, שְׁמָה תִּמְצְאוּהָ.

הַיּוֹנָה הִגִּתָּהּ: עִם פּוֹכְבֵיכֶם לָכוּ

בְּסִפְאֲתֵי-מִזְרַח נִגַּח פּוֹכְבֵינוּ,

מֵאוּר־גְּעוּזִים, בְּהִיר מִכָּל אֲחֵיו,

מִיִּלְדוֹתֵנוּ רָמּוֹ, קָרָא לָנוּ

וְלֹא יָדַעְנוּ אָנּוּה - עֲתָה אָחֵל

וּכְאֵלוּ גְדֵל, מְלֵא חַיִּים מִשְׁנָה,

בַּיֵּלֶךְ הַלֵּךְ בַּצַּנֵּץ לְסָנִינוּ.

לב אָחד, כּוֹכַב אָחד, כּוֹחַ גְּדוֹדנוּ,
 אָני וְרַעי, לֹא יוֹדענו כּמָה,
 בְּשִׁבְלִים עֲקֻלְקֻיִם וּבִלְא־שִׁבְלִים
 וְרוּח־סוּפָה הוֹמָה מֵאַחֲרֵינוּ
 וְעִנְיָנוֹעַם עַל רְאשֵׁינוּ רוֹדְסִים,
 אֲנַחְנוּ הִלָּאָה רַק חֲתָרְנוּ, הִלָּאָה
 בְּשִׁיר וְחִזוֹן זֶה אֵת זֶה עוֹדְדֵנוּ -
 וְנָבֵא אֵל הַיָּעַר. יַעֲרֻקְדוּמֵינוּ
 וְהַסּוּפָה הַדְּבִיקְתָּנוּ אֲכֹרְיָה
 וְהַעֲלִינָה חֲשׂוֹךְ, כּוֹכְבֵנוּ כֶּסֶף,
 זָמַן רַב מְעִינוּ סוֹף, עַל דּוֹרֹת־פְּגָרִים
 צַעֲדֵנוּ וְחֲרָדְנוּ לְכֹל צַעַד,
 לְנֶאֱמָת הַמַּתִּים לְכֹל צַעַד:
 מִה־בְּאַתֶּם, לְמָה בְּאַתֶּם לְהַרְגִינוּ?
 וְנֶאֱמַר לֵב וְנִשְׁלַף קוֹל בַּיָּעַר,
 הַיָּעַר הַשִּׁיבָהוּ רִיקָם לָנוּ.
 נִדְהַמִּים, נֶאֱלָמִי־כָאֵב גִּישְׁנוּ הִלָּאָה,
 יַגְעֵנוּ - שֶׁסֶק רַע בְּלֵב הַתְּעוֹרֵר
 וַיִּסְרַץ מוֹצֵא לוֹ עַל שִׁמְתִי רַעִי
 בְּמִקוֹם זֶה עֲצָרְנוּ חֲדָל־אוֹנִים -
 בְּמִקוֹם זֶה גַם רַעִי עֲזָבְנִי.

אהליבה

בָּכַח טְמִיר יִתְחַשּׁוּ דְבָרֶיךָ
 לְכָבִי. אֶלְצוֹל יִשּׁוּן, קוֹל מְקַרְב,
 כְּמוֹ קָם לְתַחְתֵּיהָ בִי - לֹא אֶזְכֹּר מַתִּי,
 לֹא אֶזְכֹּר אִי שִׁמְעַתִּיהוּ. יַעֲזוֹר לְבִי

ונבוך הוא ואני לא אדע עוד,
האחלהם צעה אם תלמתי תחלת.

אורי

מי אתה הגידי, ומאין אתה

אהליבה

דבעד שררי ערשלינו רחוקים
מחוף ילדותי, זו זה-כך מאחרי,
ירחפו מראות, פליליון, לעיני.
גוף רחוק ארא, ארץ הרי-תקודה,
שורפת שקש-מנחה את הפלעים
ורוח משיב-לב בא מן הים.
בין פרמיר-גבעות רצה האילה
וביצרות-תמרים נשר-שחקים גר.
ומעלות-שיש ארא, גציבי-שיש,
אילמים ספוני-ברוש ורבוני-משי,
מרום-התקרה מנורות-שן מבריקות
נריס-קטרת בא ממחחות-אש,
שם צלמי-אדם נעים, צלמי-גאון,
לבושם הוד וזקנם יוליד אימה.
והנה צין לי צוהלת יסה,
של זרע אם אנשא, זרע בטוחה,
נדי במרגליות משחקה,
הינדות בתרוזים של תונה.
לא רב מזה; נמוגים חיש המראות;
צלטה קבדה מכסה את עולמי
ובקרפת-נקש אחוש באב המכות.

את בקורות-התקבלת על קל בשרי,
 יום-יום יד אכזרית לי חולקת
 במקשובת-ודון.

אורי

מי היא הפרשצות,

להרים יד על קמדת-בשרך תהיז?

אהליבה

היא אומרת: אמי היא - לא אמי היא
 לא תשחית אם רחמיה מפר-בטנת.
 מעבדה אותי כל צבודה קשה
 ומצנה אותי, מכה על לא-דבר,
 וחוקה לי על-קרב שתי-סעדה.
 והמעט לה זה, פי עוד תדבא ומשי
 צד-עקר בתרמות ועלילות,
 לא טוב בעיניך לקחי, שבת, עמדי,
 הייתי במסלעת בעיני-עצמי
 וכגרם לבלי-בלע תהי בגרוני
 השת החרבה, רשבה בדמעת.
 מחיים אלה אכן טוב המנותו

אורי

מה לא תבקשי ממלט לך ממנה?

אהליבה בעיני

אין ממלט לי ממנות, חרם שקמה
 עלי מסביב, בממרת פרשה,
 ממנו לא אצאה, קשעים לה

וברית עם כחות-השדך געלמים,
 בקל היצר ישנגו, נכונים
 להרע תמיד באשר יש להרע,
 ובחפץ רב ישמעו לה -

לצן ג' מצינ מאהרי אחד האילנות, בקול געיה

הנמ-נה

אהליבה משתתקה, קפואה מסחד. מבין האילנות דולגת ובאה
 בחזון חמכסות, זקנה חגרת, בידה מטטאא ארץ ומדלדע,
 וחיא תוססת מתמת, תופיה ומצפצמת בקול מסרף

המכשפה

קדם ותקתו אי הנק
 נאמןמו עצמותיהו
 הוי, עצלהו נבלה רקקה
 לוי רבאת למצצקהו
 יצא רק יצאת לרנעים
 לשאב מים,
 שעה שלמה - ולא חורת.
 שעה שלמה אי נסתרתו
 הוי, לוי חיים עבר נקברתו

רוצח לחכות אותה, מרגישה פתאם באורי, הפתה מתגברת עוד

זאת היא אפואו שד נשאהו
 עם בחורים הנך תועה...
 הוי, יצאניתו הוי, סוררתו
 לכי ושובי עד מתרתו,
 פן עד-אחד אעקר שערך,
 קרציי-קרעים אקרע גשרך.

את כל עצם בך אפרד!

מניטה לעבר רגליה את המטאטא; אהליבה בורחת ונעלמת.

קול הלצנים

ההו

המכשפה אל אורי, העומד נדהם ומטשטש

ואתה, תכשיט, צפור נאה,

מה־לך פה בזו השעה?

מה־תבקש פה בחשכה?

למה באתו אן תלכה?

חכה לי, צדי־תמארת,

אתך לשון לי אחרתו

מוציאה מכיסה קמץ זרעונים וסמים כתותים וזורקת אותם
כנגד פניו שלש פעמים; אבק מתנשא; בטון של השבעה

אבק קטן, סם של שחת,

צא וזרה את הקדחתו

נט היסוד, התפורר חיק,

חרף פרת ברית עם קיץ

וצל הגבולים יחוללו,

כל הגבולים יבלבלו;

עם אור־שמש חשך ימש,

שתי פעמים שתים - חמש,

עם התשוקה תהי הקללה,

עם המעשה - הבהלה

וכל העולם - מערבלה!

תופכת את המטאטא, מדלגת והגה בקצה צו מסביב לאורי
חוג רחב, שלש פעמים

הנה אני מתנה מעגל,

יהי המעגל
 סביב לך כחומת-סלע,
 לא תבקענה אבן-קלע,
 גחשולים לא יהרסנה
 ולעד לא תצא מנה.
 תטב, תחוג בו, במעגל,
 ותנוצ בקלחת,
 אחת פה ושמה אחת
 ותורה,
 ועוד הפעם גלי-משרה,
 עד לא תדע שמאל וימין,
 עד אם תכה בשממון,
 עד הדם מאקף יו,
 עד אם תפל פגר מתו

עם דברים אחרונים פוסחת ומדלגת אזורנית ונעלמת.

קול הלצנים

קהלו

הם קולציש ונעלמים.

אורי אחרי השיבו רוחו מעט מעט

הילידת-שחת זו, אם בת-השקטון
 מספצת-ונצה מקיאה אש ונקרית.
 עוד חושי תועים, רוחי בי גבוקה
 פהמון מליה, ששרן לא אבינה,
 מסללותיה, ארסן רק אחושה.
 - אף מי זה ילדה רכה, תמידת-שלאות.

כמנראור בחשקה לי נגלתהו
 מהיממה לבי להו לשבית-חרב
 התענה מחת יד זה אשת-תקטה
 כל עלבון תשא, תשח מחת עלת
 ומקלט אין לה מנה, איקה אעבר
 ולא אנס להחיש עור לה
 ולא אתאמץ

להציל סגלה זה מן האבדון
 ולנכות בה, שכר-מלך למקצתיו
 כחידות אשר יבא בי תביטו
 צינית, שחורות-אש ומלאות-נקש,
 ועד מצמק-נפשי תהרו בי.

שוהה רגע, אחוז במחשבתו אחר-כך, לאט

ואולם איך מנתיב-תעודתי אטע
 איך אסיר לבי רגע ממחור-תקצתי
 ואני נזרתי נדר: אל מרגע,
 אל בצר זר ואל מחשבה זרה
 עד אשיג משאת-נפשי, ראש-מאוזין
 עד אשיגו - אך אי מקום, שם היא צפונתה
 ואי השביל, אליה כי אניצו
 יחיד אעמד מה בלב היצר,
 יחידו

אין אלה אין מראה-דרך, ניצוץ אין,
 כבדשת-אימים תמוש לקל-מוצא
 במעגל סביב חונה הסכנה
 ומן העור השחור הנה עולה

וְכֵן נִחַשׁ-הַשֶּׁקֶט, בָּא וְלִחַשׁ -
 מִי בְּצִלְנִי מְנוּז - זֹחֵל הוּא,
 מְצֻדָה יֶשֶׁר, שׁוֹאֵף לְשׁוֹף רִגְלִי -
 בְּרִגְלֵי אֲשׁוּמְנוּ - הוּא מִתְחַמֵּק,
 הוּא זֹקֵף רֵאשׁוּ - הוּי, מִי בְּצִלְנִי
 אֵר הַלְבֵנָה עֹלֵת; מִרְעֵק בֵּא וְהִלֵּךְ וְהַתְקִיר

שיר המלאכים

דוד, מלך ישראל, חי וקיים!

אֲנֹרִי מְקִיב בַּחֲמֻלָּה לְשִׁיר, הַנִּמְשָׁךְ וְהַחֲדוּד וְהַמְנַבֵּר, עַד
 הָאֲסוּ בְדַמְמָה

מִהֲמֻתּוֹק הוּא הַשִּׁיר וּמְשׁוֹבְבֵי-נַפְשׁוֹ
 הַשְּׁלַח בִּי הַנְּחַשׁ אֲרִסּוּ אֹלָם
 קוֹל זֶה הַשִּׁיר כִּלְחַשׁ הוּא עַל פְּצָעֵי
 וְאֵת הַנְּחַשׁ אֲרֵא - וְאִינְנוּ.
 אֹר טְהוֹר נוֹפֵל, אֹר מְבֹרָם, נִמְתַּח
 בְּלֵב הַיֶּשֶׁר וְגֹרֵעַ הַשְּׁמוּ;
 חֲרָדָה קְדוּשָׁה עֹבְרָה בְּקַשְׁתִּים,
 חֲרָדָה אֲחֻנָּה עִם בִּי - -
 מִי בָאוּ מִי קְרוֹבוֹ
 הַשֶּׁרֵיטֵצֵר בָּאוּ
 וְעָבַר יַעֲבֹד וְלֹא אֲרִיטָה מְרִיז
 כִּי בַּאֲחֻנָּה הַגְּלִית, שֶׁר־הַשִּׁיר
 הַרְגִּי נְחִיב עַם מְחֹךְ טְשֻׁמָּה
 וְהִנֵּה לִי אֹחַ לְדוֹד־טְשֻׁמָּה.
 וַיְחִי מִתְקַלָּה אֲתִי, שֶׁר־מִצִּיר,
 בְּגִלְהָנָא אֲלִי

אָנִי מִשְׁבִּיעַךְ בְּשֵׁם יִסְרָאֵל.

עמוד-להב מתנשא ושוקע; כרהיער עומד, כלו לבן כשלג
וזקנו המרזע על חזונו; בתלבשתו — מעשה קלימת-אלונים ועלים
וזרדים — תרבה גובלותו; על ראשו ירוחב עם חוחים ומשא
רם וחזק בידו.

אָרִי נִתַּע לְאַחֲרָיִךְ

דָּמוֹת מוֹרָא-הוֹדוֹ הִלְחָלָה תִּאֲחַזְנֶנִּי.

שֶׁר־הִיעַר

אֵל תִּירָא, בְּנִי לְקוֹל תְּחַנְתֵּךְ בְּאַחֵי.

אָנִי הַנְּעָלָם וְהַחֵי בְּכֵל מוֹ.

בְּחִלְיָפוֹת זָמַן וּלְבוֹשׁ אָנִי הַקֵּיִם.

אָרִי

קִטְנֵתִי, שֶׁר, מְרֵאוֹת אֵת זִי-פְּנִיָּךְ

שֶׁר־הִיעַר

הַגִּידָה, בְּנִי מִצּוֹקְתֵךְ מֵהַ נְאֻשְׁמֵעַ.

אָרִי

לָךְ, הוּא שֶׁר, הֵן גְּלוּיָהּ הִיא מִצּוֹקְתִּי.

מִצֵּרֶת דָּוִד הִיא מְגַמֶּת דְּרָךְ

וְאָנִי אֲבִדְתִי דְרָךְ. טְרוּף-סִעְרָה

מֵהַ אֶעֱמֵד בְּאַנְיָהּ, נְתַקְעָה

עַל שְׂרִטוֹן-חֹל בָּיָם, לֹא אֲדַע דְרָךְ.

גַּם רְחֵקָה וְהִלְכָה הַמִּשְׁרָה,

כֹּה רְחֵקָה, עַד מִטַּבְּחֹנִי בָהּ.

הוּא הַגִּיד, שֶׁר, מֵהַ דְרָךְ, בְּהַ אֲלֻכְתָּה,

וְהַמִּשְׁרָה מֵהַ, אֲלֵיָהּ אֲשַׁאֲףִי:

הָאֵמֶת הוּא כֹּל זֶה, לִי סֵפֶר אָבִי
וְסֵפֶר דּוֹר לְדוֹר בְּכִלְיוֹן-נִפְשׁוֹ

שֵׁר־הַיַּעַר

הֲלֹא שָׁמַעַתְּ קוֹל הַכְּנֹר נוֹהֵה?
זֶה כְּנֹר דָּוִד, לְמִרְאֲשׁוֹתָיו תְּלוּי,
עַד קָצָה הָאָרֶץ חוֹדֵר זְלִיל-נִכְאָיו.
בְּזַעְזוֹת זֵלִי, כִּי תֵשֵׁב רוּחַ צְפוֹנִית
וְהַיַּעַר סוֹעַר, נֶאֱנָק, חֶרֶד כֵּלוֹ -
הַכְּנֹר הוֹמָה, רוֹעֵד בְּכֹל גִּימְיוֹ
וְכֹאֵלוֹ מוֹרִיד דְּמָעוֹת, דְּמָעוֹת-כְּסֹף.

אורי

וְאֵי הַמְּעֵרָה, בָּהּ הִמְלִיךְ יִשְׁשׁוּן

שֵׁר־הַיַּעַר

רְחוֹקָה הִיא מִסַּמֵּן שְׂבִיל אֱלֹהִים,
אֵךְ קְרוּבָה מֵאֲשֶׁר יִשְׁעַר עֵינָי.
בַּחֲרוּתוֹ לִירֵכְתִי שִׁמְעֵל
מֵעֵבֶר שְׂדֵמוֹת פְּגִרֵי-הָאֵלֹוִנִים,
מֵעֵבֶר בּוֹרוֹת וְחֲתָחִתִּים רַבִּים,
מִתְנַשְׂאָה אֶרֶץ הָרִים וְחֲרָבוֹת,
מִקּוֹר-מַחְצַבְתִּי וּמִמְשַׁלְּתִי לְסָנִים,
רַק זִקְנֵי גִזְעֵי-אֵל, עֲבַמִּי-שָׁרֵשׁ,
עוֹד יִרְאוּ פֹה וְשָׁם אֶת עַקְבוֹת עֲזִינִי
שָׁם בֵּין הָהָרִים, זוֹעֲפֵי מִשְׁמָמָה,
מִמַּחַת צֵל צְנוּעַ, שָׁם הַמְּעֵרָה,
שָׁם גַּם הִמְלִיךְ כְּבִיּוֹם סִגְרוֹ עֵינִי,
לֹא עָמַם גְּזוֹר וְלֹא בְּלָתָה כְּסוֹתוֹ,

מימינו על הקיר בְּרִיק־חֶרֶב לֹהֵט
 וְתַחַת מְגֻד־חֶבֶל לְבוֹ דוֹפֵק.

אורי

וְכִדְ-הַמַּיִם נָצַב לְמִרְאֵשׁוֹתֵינוּ
 הוּ מֵלֶה אַחַת, שָׂרוּ וְכַעַל כְּנֻסִים
 אֲנִישָׁא שָׁם - וְהַמְלִיךְ קָם מִשְׁנָתוֹ

שֶׁר־הִיעַר בַּהֲטַעְמָה מִיּוֹחַדָּה

כְּבֵשׁ יֵאָרֶךְ, בְּנִי! כֵּן, נָצַב כִּדְ-הַמַּיִם,
 אֵף כְּבֵד חוּא לְאֶחָד מִתְּרִימוֹ.

אורי

לְאֶחָד כְּבֵד חוּא מִתְּרִים אוֹתוֹ -
 הֵה אֵלַי,

הַאֲמַנָּם אָשׁוּב רִיקָם בְּאֲשֶׁר בָּאתִיחַ

שֶׁר־הִיעַר

הַרְגַע, בְּנִי, וְקַבֵּל מִנְתֶּךָ דוּמָם.
 הַתְּאֵמֶר, רֵאשׁוֹן אֲתֵהוּ גַם לֹא אֲחֶרֶזֶן
 בְּאֲשֶׁן הַעֲלִיזוֹת הָאֲרָכִים נְסוּ
 לְאִי־מִסְפָּר כְּבֵר וְעוֹד יְנִסוּ רַגְלֵים
 בְּשִׁבְעַת דְּרָכִים לְחֹתֶר אֶל הַמְּעָרָה:
 יַחֲדִים בָּאִים הֵם, יַחֲדִים שָׁבִים.

אורי

הוּי רַעִי, רַעִי לְמָה עֹזְבֶתְנִיחַ

שֶׁר־הִיעַר

בְּאֲשֶׁן הַעֲלִיזוֹת, בְּהַשְׁתַּלְּלֵךְ סוּפָם
 וְיִלֵּל מִיַּעַר בָּא וְנִסְפְּדֵיכֵם.

הַגִּבּוֹר נוֹתֵם, נָמַק בְּשׁוֹנְעָתוֹ -
 אִזּוּ יִרְגֹז מִחֲרָצוֹת-שָׁנֵת הַמֶּלֶךְ,
 הַתְּרַב תִּרְצַד עָלָיו, וְהוּא נֹאנֵחַ,
 מִתְאַמֵּץ לְנִתְיָק שָׁנָתוֹ, מוֹשִׁיט כַּפָּיִד -
 וְאֵין יָדַיִם לְיִצְק אֶת הַמַּיִם!
 אִזּוּ נֶאֱסַף בְּכַפּוֹ אֶלָּיו, נוֹאֵשׁ עֵינָי,
 יִצְוִרֵינוּ יִשְׁקֹטוּ לְאֵט, יִנְחוּ,
 בְּכַבְלֵי שָׁנָתוֹ, כְּבָדוֹ עוֹד, יִקְפְּאוּ.

שִׁיר הַמַּלְאָכִים שֶׁבַּ וְנִשְׁמַע מִרוּחַ

דָּוִד, מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל, חֵי וְקַיָּמוֹ

שִׁיר-הַיַּעַר

הַתְּשַׁמַּע אֶת הַשִּׁירֵי זֶה יוֹבְלוֹת שָׁנִים
 בְּלִילוֹת הַיָּרֵחַ הַמִּתְחַדָּשׁ
 וְחִקּוֹת עוֹלָם עִמוֹ מִתְחַדָּשׁוֹת,
 הַקְּרִיאָה תִּבְקַע מִכָּל אֶסְטִירָאֲרָץ
 וְתִהְיֶה לְשִׁיר מַלְאָכִים עַל מִשְׁמֵרְתֵם,
 יִקְשִׁיבוּ תְהִמּוֹת, יִדְעוּ כָּל הַמְּאוֹרוֹת
 לְמִקְצֵה הַשָּׁמַיִם וְעַד קְצֵהָם,
 כָּל שְׁנַת-חֹשֶׁךְ תִּסְגֹּר דָּם בְּלִבָּהּ:
 הַמֶּלֶךְ דָּוִד חֵי - הוּא חֵי וְקַיָּמוֹ
 אֲף גַם הַמֶּלֶךְ וְאֵין מַעִיר אוֹתוֹ,
 בְּסִתְרוֹ גַם כָּל אֵלֶּה יוֹבְלוֹת שָׁנִים.

אֲוֵרִי

הוּא שֶׁרָא מֵהֲלַעֲשׂוֹת לִי אֵין אֶפְסוֹ עֲמִידוֹ
 הַאֲשׁוּב עַל עֲמָכִי בּוֹשׁ וְנִקְלָמוֹ

איך אָנח ולא אָמיק חסד-חיי

שר-היער

לב וך ומשאת-נפש געלעה יורו
 לאיש את דרכו, ילך בה לבטחו
 אם יפל או יצלית, נמשו שקטה.
 לך אל אשר יצוה לך לך
 וברגעי מצוק רב, בשעת מבוכה,
 הן סגלה אתך יש, בל תשכחנהו
 היא היתה לאבותיך מקור-תנחומים,
 היא תהי לך למען כח חדש.
 עמוד-להב מתנשא ושוקע: שר-היער געלט.

אורי מתוך הרהורים

לאחד פבד הוא מקרים אותו -
 ואולי גם יתרחשו אולי יט
 לי חסד אל ויחזק זרעי, ימציא
 עזרתו לי כדרך? אולי גחר
 אל בי להיזתי שלים מצוה זה
 ורק נסיון הוא - הו תקנה יפהו
 כי שנית לי גלית מאור-סגנד,
 איך אשוב מאחריך ולא אלך
 הדרך? ירמו עשתי-נהבד ליזו
 לדרך הלאה הלאה למשרתו

נוטל את תרמילו וקושרו אל גבו; נעצר רגע, תטי-מתשכח

אך ילדה נאנה זה, האעזכנהו
 עיניה בי מביטות, פוכברי-נפש,

מימין ומשמאל, מכל עברים
 מביטות בי בשאלה ובצפיה
 ולבכי תוהה דוקם על חידתו
 ואין מנוחה לו,
 ולבכי הש: מנוחה לו לא תהיה
 עלי קראותה - בןו לנציץ קה,
 ולו רק רגע אחד סרם לכתו,
 פי אדע את גורלה ואת גורלי,
 במבט אחד אדע,
 ואם יש דבר, קבע אל לשנינו.

מבין האילנות יוצאת אהליבה, צועדת לאט, ידית על עינית.

אורי מרגיש בת, נדחם

מדוע תבכי, לך זה קמה תבכי
 תהיה שוב יד המכשקה בך
 מסלצת זו, מה רשות יש לה עלך
 אהליבה אשר נבחרה רגע, ביאוש
 לא אוכל שקאת ענותי עוד, לא אוכלו

אורי

הפילטי לך מפני זה הפך שעתו

אהליבה

אן אלף, אי אמלט מסניקה

אורי

אני מנגן אהיה: באי אתיו

אהליבה

הו, רבת-ערמה היא וחילה עצום.

אורי

אחלק אפוא אתך כל סכנות.

אהליבה מטתכלת בו, אחרי שהיה

איך אשים את מבטחי בך, בזרע

אורי

אני לא זר לך, ילדת. אך ראיתיך

ומהיי לי בזכרון פלא עבר,

באלו פעם לי בחלום נגלית,

בתמלקה שבוייה, מצפה לגאלתה,

נאת גם את מאז ידעת אותי

וקרור לא נכרת: עיניך כה

תביטו בי. לא זר אני לך, ילדתו

אהליבה כמו לעצמה

בצמקי ליל-שחור, על קשרי-צועי

כי התגוללתי אחרי יום-דכדוכים,

יש חלקה נמשי על בך-נדיב, יבא,

על מצחו אור ובלבו אש-אלה,

כל מכשול יעבר, יהרט כל מחיצות,

וקמלה קדושה יתיר מוסרות תרמי.

אורי

חו מה-יפית, בת-מלקה, מה-נפלאותו

כי אביט בך וקם חלומי נגדי

ומלים אין בפי לביע נמשי,

רק אחת: אהבתך!

אהליבה נרעשת, אחרי דממה

לא אדע, אולם

מֵאֵז רְאִיתִיךָ, כְּמוֹ הַקִּירָה נִפְשִׁי
 וּמִשְׁנֵה אֲרָגִישׁ עֲנִי וְחִרְפֹתִי,
 אֵף שָׁב לְקוֹחַ לְבִי כְּכִרְאוֹשׁוֹנָה
 בְּאֵנִי, אֲשֶׁר אָמַרְתִּי, מִסֶּלֶט אֵין,
 בְּסֶלֶא יִשְׁעֵתִי אֲאָמִין עֲתָה.

אורי

הָאֲמִינִי, לְדָהּ וְתִנִּי בְדָךְ לִי
 קֵל צַר וּפְגַע רָע נִקְרִיעַ יְחִיד;
 מְחוֹדֵק־מִצֵּי יוֹדְעָה אַתָּה: תְּחַלְכֵי עֲמִיד

אהליבה

אֵל קֵל אֲשֶׁר תִּנְחַנִּי אֶלְךָ, יוֹדֵינוּ

אורי בפרשו זרועותיו ובחנקרבו

הו חמדת-נפשו

אהליבה בתנועה צנועה לקראתו

מחמד-לביו

אורי נעצר על יד קרה-מעגל, טונה כה וכה, חזור בכל
 המעגל ואינו יכול לצאת

מחזאתו

קו שחור זה - לא אוכל לעבור עליך

בבית-מיש-צור נגפת רגלי בו -

מסביב נמתח הוא - אין מוצא מנוו

אהליבה כוספת כפיה

אין זאת כי מעשה המכשפה הואו

במעגל-קשמים סגרה כה עליך

לביתי צאת אבדנו, הוי אבדנו

אָרִי בִּשְׁבוּי עַל עַקְבוֹ בַּמַּעֲגֵל וּבַחֲזוֹרוֹ כֹּחַ וְכֹחַ, מֵלֵא כֶּסֶס וַיֵּאֲרֹשׁ

אָרוּרְחוֹ! עַל־כֵּן אִמּוֹא דְרִיגָה, רִקְדָה

מִסְקִיב לִי. הָאֲמָנָם אַחוּג פּוֹה

וְאַחֲזוֹר עַד בֵּא קִצִּיז שְׁאֵל וְאַבְדוֹן

רֹזָא מֵתָאֵם אֵת הַסֵּפֶר, שְׁנִשְׁאֵר מִזְבַּח לְרִגְלֵי הַעֵץ, מִתְבוּנֵן בּוֹ
רַגַע, אַחֲרֵי מְרִים אוֹתוֹ

זֶה סֵפֶר קִסּוֹן, סְגֻלַּת־אֲבוֹת לִי,

הָאֵם לֹא אֵלֶיז כִּנּוֹן שְׁרֵי־עֵר

בְּאֲמָרוֹ: מִנּוֹן יֵשׁ לָךְ בְּצָרוֹז

אֵין זֹאת כִּי קָהָה הוֹאוּ

מִנִּיף אֵת הַסֵּפֶר לַמַּעֲלָה, בַּהֲתַפְרִצּוֹ בַעַד קִרְחַמַּעֲגֵל

בְּשֵׁם אֵל אֲחִדּוֹ

שׂוֹקֵע לַתּוֹךְ זְרוּעוֹת אֱהֻלֵיבָה, הַמַּפְלִיטָה וְזַקְת־גִּילּוֹ נְשִׁיקָה
מִמְשַׁכָּה.

אורי

אָנִי מֵה־תּוֹקֵק עֲתָה וּמֵלֵא־בִטְחֻתָּה

אֱהֻלֵיבָה

וְאָנִי קִשְׁיָה כֹּחַ וְכֹחַ מֵאֲשַׁרְתָּה

רוּחַ תּוֹמִיָה מִתְנַשְׂאָה

אורי

וְלָקוֹחַ

אֱהֻלֵיבָה

כִּנּוֹן וְלָקוֹחַ הַמְכַשְׁשָׁה

- הַחֲשַׁמֵּע הַהֶמְלָה - כְּבָר הַרְגִישָׁה

בְּנִצְעָשָׁה וּמַעֲוֹרְרָת אֵת כָּל חֵילָה.

אורי

בְּכַחַס סֵפֶר קְדוֹשׁ זֶה וּבְכַחַס

האֵהָבָה הַגְּדוּלָּה לֵל נִקְרִיעַ.

אֵהֲלִיבָה

נִקְרִיעַ לֵל וְנִשְׁיֵג קֵל הַסְּצִנָּה

חַם תִּלְכִּימֵנו תִּרְיַח מִתְגַּבְרָת, אֹרֵחַ הַלְּבָנָה כִּבְתָנוּ מִרְחֹק חֵלֶךְ
וְנִמְוֵג

שִׁיר הַמַּלְאָכִים

זֹה, קֵלְךָ יִשְׂרָאֵל, חֵי וְקִימֵנו

עלילה שניה

בין הרי יהודה

אדמת-ללים ירקה לרגלי הרים שוממים; פה ושם עצי תמר
וזהת יחידים. שעת השחר.

אורי ואחליבה שוכבים על צלע גבעה חבוקים בשנתם; התרמיל
והספר לצדם.

שלושה כרובים באים במיטה ומתיצבים למראשותי הישנים. האחד
נושא כר של משי ועליו זרדונים זהב, השני — סל קטן מלא
פרות, השלישי — צרור בגדים במטחת-צבעונים.

מגינה קלח מרחוק; הכרובים מתנועעים איש תחתיו למי
ראמס המגינת.

כרוב א'

הם ישנים?

כרוב ב'

הם ישנים!

מעמל פגציהם נחים.

כרוב ג'

מוקשים מלאו קל-הדרכים

והסערה הרדיפתם.

כרוב א'

המה הלכו לאור תקותם,

מד נלקמו אמונת.

כרוב ב'

הוא בגבורה ובתבונה;

כרוב ג'

היא קלב קלא בקחורתם -

כרוב א'

בניעו צדה'לום.

תנועה רתמית בלא-דברים לפי המגנינות.

כרוב ב'

הם ישנים

כרוב ג'

הם ישנים

נחת-דודים תרש רויים.

כרוב א'

קאום אין קמו, לזקביתם

בלתי נקשם ואתבתם.

כרוב ב'

נניש קמו לחתנתם

שי עם ברכת-השמים.

כרוב ג'

לה לזאתה קסות ועדיים;

כרוב א'

לו, לאמיץ, גר של דפנים -

כרוב ב'

ולשניהם קרי-מעדנים.

כל-אחד מניח את מתנתו למראשותי הישנים. תנועה רתמית בלא-דברים.

כרוב ג'

הם ישנים

כרוב א'

הם ישנים!

שונים בקלומות-פלאים.

כרוב ב'

עךאלו והם נשאים

על-פני שדות אביב-נצחים.

כרוב ג'

טסות להקות מלאכים

וכנורות נוגעים קמירים.

כרוב א'

נחל-שמן עדנה מקירים;

כרוב ב'

רוקנים שלום אי-איצים -

כרוב ג'

הסו משנתם הם מקיצים

המנגינה פוסקת; הכרובים מתרחקים בטיסו; השמש עלת.

אורי ואהליבמה מקיצים, מסתכלים זה בזה בבת-צחוק של אשר.

אורךי סומך ראשו על חזה אהליבה; אתרי דממה, לאט

מה עשיר זיו השמש פה בצאתו

ורוח בקר פה מה חי ומעודדו

הו מבחר קל-סתרונים להלומותי;

שמי הנראבות, אדמת-אבות קדושה -

נאתו

לא תכיל נפשי ים של אשר זהו

אהליבה

הו דבר, דבר עוד, ידיד-לבני

פנגינת פוכבראל דברייך לי.

אורי

כה נקבעה הארץ בחוץ-לבי,
 כה פתאם לי נגלית בסיף את,
 עד-אביט ולא אאמין באשרי

אהליבה

כן עוד לא תאמין נפשי, אשר ענתה
 בעל ודוך-המכשפה ימים רבים,
 כי אמנם באה גאולה לה וחיים
 תדשים באה, מיי דרור ואהבה

אורי

הה עוד לא תאבה המכשפה להדל
 מטרפה ועוד זלה, שחור-מסלצת,
 מרטרף על-קל-דרכים סביב לנו.
 באשר אף נלך עקבותיה נכיר
 ועקבות משרתיה, חותר-חשף,
 להפילנו שוחה, לתת מכשול
 לפני רגלינו, להוליכנו תועה
 עד-בלתי גדע שביל ומוצא עוד.

אהליבה

אף אין יראתה עוד עלי ולא תהיה,
 כי אתה עמי.

אורי

כן אין יראת לנו
 מפני כל-חילה, כי עמנו אל.
 אהליבה בהגישה במרחים, הצומחים על-ידה
 הביטהו פרחים אלה, איצי-חמד,

כי השליך אותם משמים לנו

קוטפת מהם, מגישה לאורי.

התוציא ארץ-שקמה פרחים אלהו

ראה מבטם, כמה הם ותכיב,

ורחם, כמה דק אף-תריף הואו

אורי בשאמו את ריח המרחים

נצני-תקנה הם בין המשואות,

בדממה ירמוו נצחון לנו. -

נקמהו לא רחוקה המשרה עוד,

על אדמת-אבות תקפץ לנו דרך.

בחתנשאו על משכבו, אל-עצמו.

אף למה ראשי כבוד כה עליו -

אהליבה בשימה כפיה בדשא וברחצה פיניה

רסי-שחר כפו כל-הדשא,

מה רבים הם ומשיבי גו ונקשו

אורי דחק גדרווא מן הטל ומשמשו את מצו

כל-שארי-צל גם אמהה מעל פני.

אהליבה מגלה פתאם המתנות

ראה מה-פלוו סל נאה זה, מלא-פרות -

יד מי שמתהו פלוו וזה הצרור...

סנדלים אלה קלים, אזור-משי,

ושמלת-משי זה, קקצף קנו -

האח!

קושחת ממקומה ומשוה את השמלה לגורת קומתה, רוקדת שם

ותנה, מלאח ששון.

ראה מה-יפה! מה-חוקן

לסי-מדתי כלו קאלו נעשה

בְּמִשְׁכַּב תִּחְזֶה לִי... אֵץ מִהֶשֶׁם עוֹרֵז

כורעת על־סני תבת־התכשיטים, שנשארה כצורר, פותחת אותה, גדהמת מרב התפעלות.

צְנִיף־נְהָב עִם מִשְׁבַּצַת אֲבִי־אָדָם,

רְבִיד־מְרִנְלִיּוֹת, כְּאֶשֶׁר תִּשְׁאֲנָה

רַק בְּנוֹת־הַמַּלְכִּים! תְּאֲמִי־אֶצְעֹדוֹת

וְצִגִילִים גְּדוֹלִים - הַלֵּל נְהָב טְהוֹר

וְהַלֵּל מַעֲשֵׂה־אָמֵן דָּק וְנִסְלָאוּ

תוהו רגע, אחרי דממה, לעצמה.

הָאֵם לֹא כָבַר, זֶה־כָּבַר רְאִיתִי אֱלֹהִים

הַדְּהֵם צְדִי אָמִי - בְּנֵי אֲבִירָם

בְּמִגֵּט גְּאָמֵן זֶה לְאֲבִי־אָדָם

וּבְזִיר־מְרִנְלִיּוֹת צְנוּעַ זֶה,

עִם־זָכַר אָמִי נִשְׁמְרוּ בְּלִבִּי,

אֲבִירָם. הֵן זָכַר קֶל־אוֹצְרוֹת־חֶמְדָּה,

מוֹרֶשֶׁת־אֵם לְשִׁקְדוֹן־קֶנֶשׁ לִי

אֲוֹרִי אֲשֶׁר הִתְבִּינֵן כִּלְהֻעַת בַּהֲשִׁחַמְמֹת אֵל הַמַּחְנוֹת בִּידֵי אֱהֻלִיבֹת, רואה פתאם את זר־הדפנים

הַבִּיט־נָא זָרְאִי, זֶר־דְּפִנִים זָקְבוּ

אֱהֻלִיבֹת בַּהֲתַפְעֻלוֹת

זֶר־קְבוֹד הוּא וְאוֹת־בְּצֻחוֹן לָךְ.

חוזרת אל מתנותיה, לעצמה.

קֶל־נָה הוּא לִי, קֶל־נָה הַפָּאָר, קָה אֱלֹהִים

וְאָנִי עוֹדֵנִי שׁוֹקֵהוּ

לאורי.

שָׁב רְגַע מִזֶּה וְחִקֵּה לִי, מִקְמִדִּין

צוברת כל המלבושים והתכשיטים ומתעלמת מן הנבעות.

אורי נטל את זר-הדפנים ומסתכל בו זמן רב; אחרי-כן לאט

תפארת פליאה לך, ענף-המדוזת,
 מעלומת-קסם מושקה את הלב
 ונוסקה עליו שקרון זיר-נצחים.
 האם זה זקוף הנצלה נצנץ
 בין זקרו-מרחק לי, בשימי
 לדרך סעמי אחת זאת ידעתי:
 הייתי נכון בכל שעה לשאת
 מי-שנים עמל עוד ותלאות שבע
 למען אשיג את כל משאת-נפשי
 ועם השיגי משאת-נפשי למות -
 אשר בעבור מין-הק סכר נשבר,
 בשטף-גיל ותרועת עלו וחרות
 העם הנגאל על גויתי יעבר.

מניח את תור מידו על הכר לפניו; אחרי דממת

מימי ילדותי צרת-עם גדלתני
 וחלום-הנאצה הנה גשמת-תי.
 העולם חשף בצדי, יום ולילה
 שמעתי אנקת אחי הנרדפים,
 את צער קל-הדורות ססנה נפשי,
 לעיני עברו שדרות שדרות קודרות
 מפל-הרוחות, כל-המדינות באו,
 קבוצי גולים, פליטי אש וחרב,
 עלובים ומתרישים, תוהם מתרישים,
 וקסאון התוללת בעיניהם.
 בבין-השמשות יש לשבתי דומם

וצלמי אבות קרבו עם־הצללים
 ויעמדו עלי, עגומים־חורים,
 ואחר פתחו פיהם בדמ־לחש,
 והמה ספרו לי, הם ספרו לי,
 כ־אחד מנה סדר של פרעניות,
 לשמעון יחפרו גם פני השטן,
 ואני שאבתין שאב עד־תמציתן.
 ויש אשר בִּילֵה הקיצותי,
 בעמק שחור הִילֵה ומוראֵי,
 ואסוך־העם הגדול אפפני
 כמשברי ים זעף מִכ־עבר,
 תקפני השליכני, שטף ראשי
 ויתפש בצוארי, שם לי מחנק,
 עד קול מקרבי נתק גואש: עזרהו!
 כקול האחרון לטובע: עזרהו!
 ולעיני הבהיק צחוק התהום הפעור.
 אז צצה בי ונגמלה ההחלטה
 ללכת ולהבקיע דרך לי
 באשר אין דרך עוד ולסנות נתיב.
 לגאֵה, תבא לי ולכל־הדורות.
 האקח שקר בעד ישועת נפשי
 איך יתן גמול לאשר אין גמול ממנו
 אחרי דממה, בכוננו מבטו אל הַזֶּר, לאט.
 והנה אתה מִנַּח פה לִפְנֵי,
 ובטרם עוד הגעתי לנצחון,
 ורומז כבוד לי ושם ותהלה -

וּקְלָמָה תְּכַסֶּה סָנִי, כְּלָמָה רָבָה...

מליט סניו בכשו.

אהליבה שבה לברשה ומקשטת בסגנון מזרחי, מתקרבת בטיסה חשאית ועומדת לפני אורי, שווה רגע, אחר לוקחת את זר הדפנים ושמה על ראשו. אורי מתנער, משתאה למראה אהליבה וקם מרב תמחה.

אהליבה

מה־נְהַדֵּר הוא לְרֹאשֶׁךָ זְרֵה־דְפָנִים!

אורי מתאושש, מסיר את הזר ומשיבו למקומו
 הֵה לֹא! לֹא יַעֲטֹר רֹאשִׁי זְרֵה־דְפָנִים
 עַד־אִם הַשְׁגַּתִּי אֶת כָּל מַשְׁאֵת־נַפְשִׁי.

אהליבה

אֲסִיְרָה אֶפֹּא גַם־אֲנִי אֶת־עַדִּי.

אורי בעצרו בעדה

הו שמרי עֲדִיךָ אֶת וְאֵל תְּסִיְרִיהוּ
 אֶת־יָפִיו יְכַלֵּל וְאֶת קַסְמֵי־נַפְשֶׁךָ.
 מֵה־עֲצוּם יִפְיֶךָ, קַסְמֶךָ מֵה־נְאֻדֶרֶי,
 עַד־הִנֵּה רַק שַׁעֲרָתִי, לֹא יִדְעָתִי.
 לְיוֹתֵר שָׁמֵשׁ זֶה, לְעֵין זֶה אֶרְץ,
 כְּמו־שֶׁב אֲלֶיךָ נִגְהַךְ אֶת הַמֶּלֶא
 וּלְכֹזֵשׁךָ זֶה וְעַד־יָךְ נוֹצְרוּ אֶתְךָ.
 שְׁתִּל־הַמְזוֹרָה תַחַת שְׁמֵי־הַמְזוֹרָה!

אהליבה ברשה, צוחקת צחוק עצור, טונה ויושבת; בקחתה

את סל־הַפְּרוֹת

בֹּא, נִסְעָדָה לְבִנוּ טָרָם נִלְךָ
 בְּטַר־יְהֶאֱרָץ, מִתְּנַת־שַׁחַק לְבִנו.
 מֵה־רַב הַהוֹד, הַבִּיטָה וְהַבְּרָכָה
 עֲנִבִים אֵלֶּה - כְּאֲגוֹזֵי־פֶרֶךְ.

אורי הכרע לפניו ומסתכל בה בזאתפעות בלי-המסק
על-פני כל-הוד נהדרה אתה המדתי!

אהליבה

ראה תפוח-זהב - כמו ראש-ילדו

אורי

מריח התפוח נעים ריחך.

אהליבה

תאנים רכות, תמרים, אך בשלו,

הם זבים דבש - עסיס-הארץ הוא!

אורי באחו ביד

מכל עסיס-ארץ מתוק פיך.

אהליבה

ואתה טוב מכל מחמד-עין!

גושקים זה לזה, אוכלים ומתעלטים.

אהליבה

האמנם אהב תאהבני, דודי?

אורי

כאלף שמשות אאהבך, רעייה!

אהליבה

תתאהבני ככה כל-הימים?

אורי

קרבות הימים תרבה גם-אהבתי!

נשיקה ממשכה.

ממשעול ביו הגבעות יורד ובא, שקוע בתרדמה, הסקבל.
בשרו דל וכחש מאד ועל פניו החורים כעין אורי לבוש הוא
בגד פשוט ונקי ותגורה על מתניו; בידו ספר מתוח, אך הוא
אינו קורא בו. צלגה הוא בכבודות תחת אילן, מניח את הספר
על ברכיו ומרים ראשו כצופה לאין-סוף, סוגר עיניו ופוקחן.

אהליבה

מי זה האישו הנביטה-נא אל-פניו,

כַּמְנֵי הַמֵּת — וְהוּא לְרַגְעִים יִחְיֶהוּ
 הַמְקַבֵּל לֵאמֹר, בְּקוֹל שֶׁל חֵלְשָׁה וּגְעוּגוּעִים דְּיָוִם
 „סִמְכוּנֵי כְּאֲשִׁישׁוֹת, רְפֹדוּנֵי כְּתַפּוּחִים,
 כִּי חוֹלַת־אֶהְבָּה אָנִיו“
 ראשו שוקע בעיפות.

אהליבה

מִתְּזֶה הַשִּׁיר, שִׁיר־אֶהְבָּה, בְּפִיוֹ

אורי

הַשִּׁיר הוּא לְאֱלֹהִים, לֹא נִמְשֵׁי הַשִּׁיר.
 הַמְקַבֵּל מִתְעוֹרֵד פִּתְאֵם מִתּוֹךְ מְכַאֵב חוֹק
 „מִיָּם רַבִּים לֹא יִכְבוּ אֶת־הָאֶהְבָּת
 וּנְהָרוֹת לֹא יִשְׁטַפּוּהָ,
 רְשָׁפִיהָ רְשָׁפֵי־אֵשׁ שֶׁלֹּהֲבַתֶּיהָ“

אהליבה

הַבִּיטָה, עֵינָיו דוֹלְקוֹת בְּבִקְדוּחַת.

אורי

עַץ יָבֵשׁ בְּשָׂרוֹ נָחַר בְּעֵהְבָה.
 הַמְקַבֵּל מִתְלַהֲבֹת רַבָּה
 „הִבִּיאֵנִי הַפֶּלֶךְ חֲדָרָיו —
 נְגִילָה וְנִשְׁמָחָה בְּךָ!“
 אוֹי כְּתִי, כְּתִי, כְּתִי, אֱלֹהִים
 שׁוֹקֵעַ לַתּוֹךְ חֵלְשָׁה רַבָּה.

אהליבה בודיה

כִּתְעַלֶּף הוּאֹו

נוטלת את סל־הַפִּירָת וּמְגִישָׁה לְמִנֵּי חוֹקֵנָה.

סָעַד לְכַבְּדֵי, רַבִּי,

וַיֵּשֶׁב בְּדָן כְּלֵי-אֵלֶּה פְּרִי-הָאָרֶץ.

המקבל מזרועו, מסב ראשו בהגבו על-עצמו ביד

מי אתו אל תגעי ביו

אהליבה בהוציאה אשכול-ענבים אל קצה חסל

אל תירא רבי

לא אגע בך לרעה רק אכלו

המקבל

והאירשי, אל תשמיעי קולך סרח

הלילית את, אם אחת נצרותיהו

אהליבה נרתעת לאחור.

הלנסותני תאמר, אלז נח וחסהו

אורי במגישו את טל-הפרות, שהגיתה אהליכה

לא לילית היא ולא מצרותיהו.

פי בת-ישקראל פשרה, טובת-לב.

קח, רבי, מן הפרי, פי-מאד צינת.

המקבל

אל-נא תגרה יצרי: צם אגבי.

זה שלשים יום אשר לא יבא אכל

אל-פי, זולתי שת כזות, אטבל

בחצי כוס-יין אחר תפלת ערבית.

לשובב את-הנשמה שבגוף

לבלתי תפרח לה בטרם מועד.

אך טוב, פי עוררתני בכר הרביתי

לנות, אך אני לורפי עד לא

התרוכם שמש.

אורי

אָנה מלך, רבי,

ולמה מלך דרךך יחידיו

המקבל

יחידיו בא לעולם, מת האדם,

יחידיו ילך לסני אלוהים.

לירדן ארד, לרחץ בשרי בו,

ש"י טבילות אטבל מדי יום ביומו,

כל-טבילה תקל מעלי על-בשרי.

הוי, רבו צרותינו עת-תוכחה

לעקב היא, לא חיתה עוד כמת.

ואנחנו מהו הלא כל-תולדתנו

אל חסדי אל ואל אהבתו לנו,

ואיך לא ניגע להתקרב אליו

ולהחיש את-הקצו!

אורי

איך תאמר, רבי,

להחיש את-הקצו

המקבל

רוד-נפשי הוא,

לא אדע גם-אני כל שעור-עמקו;

רק אחוש דרך, מלך נפשי בה.

כחוש הדרור את-דרךה ממרחקים.

אל-קנה תשוב, אל מולדתה.

אורי

הו נצה לי את תוכל לי לבדות

וְאֵלֶינָא תִּמְנַע אֹרְךָ מִנִּי, רַבִּי.

דממה; אהליבא יושבת לה מרחוק ומקשיבת.

המקבל בקול של חוזה

בְּחִיק הַעוֹלָם רוֹבֵץ מִימי אָדָם

הַנְּחַשׁ הַקְּדוּמוֹנִי. רַע וְעָרוּם,

תְּלָקוֹת יִלְחַשׁ, יִפְרִישׁ רַעַל מִתּוֹק

וְיִחְלִיא קַרְבָּנוֹתָיו, יִגְדֵל בְּשָׂרָם

בְּעוֹדָם חַיִּים, יִסְבֵּא דַם־לִבָּבָם,

וְאַחַר יִשְׁלִיךְ אוֹתָם פְּגָרִים מֵתִים.

וְשָׁמֵן בְּשַׁר הַפִּשְׁחִית, עוֹרוֹ מִבְּהִיק

וּרְטֵבָה עֵינוֹ, נוֹצֵצָה מִדָּשָׁן:

כָּל־תְּאֵנָה וְרָה תִּשְׁבִּיעֵנוּ גַחַת,

כָּל־חֶטָא וְהַרְהוּר־חֶטָא יִשְׁפֹּר אוֹנוֹ;

וְגִדֵל יִגְדֵל, יִמְשָׁה צַל־עֲבָרִים,

אֶת־כָּל־הַעוֹלָם חֲנֹק חֲנֹק, לוֹלֵא

מִחֲשָׁבָה טְהוֹרָה, תִּמְלֵה זָכָה בָּאָה

לְגַרֵּץ כַּחוֹ וְאֵת כַּחַ רַעֲלוֹ,

בָּא מַעֲשָׂה טוֹב לְשִׁלְחֵן רוֹזֵן בּוֹ.

אֵךְ וְעוֹת הַנְּחַשׁ, חֵיל שְׁלֵטוֹנוֹ

הָאִישׁ הַצָּדִיק הוּא, כָּל־נִמְשׁוֹ זֹהָר.

תַּעֲלוּמָה קְדוּשָׁה הִיא, מִי יִשְׁתַּכְּנֶהוּ

וְלִכֵּן יֵאָזֵר אֶת־כָּל־חֵילוֹ, יַעֲוִיר

כָּל־זָרַע־מִרְעִיו עַל הָאִישׁ הַתָּם,

לְרַקַּד סְבִיבוֹ, לְשִׁים מֵאָרֶב לוֹ,

וּלְנִשְׁכוֹ בְּאִשׁוֹ יִמְצְאוּ עֲרֻנָּתוֹ.

הֵה מִי־יִתְגַּנֵּי וְזָכִיתִי אֲנִי

לְצַרְרֵי נַפְשֵׁי מְכַל קְלָפָה, לְהִיּוֹת
 כְּאוֹר לְטוֹר וּכְשֶׁלֶהֱבִית רְבִיחַ,
 הַשׁוֹלֵחַ זְרָעוֹת־חֶשְׁקָה לְשָׁמַיִם,
 כִּי־תֵצֵא אֵשׁ מִנַּפְשִׁי, תַּפְלֵי, תֵּאֱחָז
 בְּקַרְהֶרֶשׁע וּתְשַׁדַּד רַבֵּץ
 הַנְּחֹשׁ הַקְּדֻמוֹנִי וְעֵדְתוֹ!

אחרי דממה, בקול של תפלה שקטה, העובר לידי תחלכות
 חילכת וגוברת.

וְאוֹלֵי יַחַנְנִי אֱלֹהִים
 וְיָמֵן חֲלֶקֶתְהָ מְרוֹח־קֶדֶשׁוֹ
 עָלַי, כִּי אֲצַפֶּה אֶת כָּל סִתְרֵי־בְרָאשִׁית
 וְסוּדוֹת־הַמְּרַכְבֶּה לִי יִתְגַּלֶּוּ,
 הַגְּלוּמִים יַחַד בְּצְרוּפֵי אוֹתִיּוֹת
 שֶׁל שְׁמוֹ תִּגְדֹּל זְהוּרָא – אֲזֵ
 אֶתְאַזֵּר בְּכֹנוֹת וּבִיחודִים
 וְאֵמִית אֶת הַנְּחֹשׁ הַקְּדֻמוֹנִי
 בְּשֵׁם הַמַּפְרָשׁוֹ

במתוס של חזק.

אֲזֵ יִתְגַּל קֶלֶן הַמְּשַׁחִית בְּאֵבֹד כַּחוֹ,
 וְכָל מְשַׁרְתָּיו יִחְפְּרוּ, יְבוֹשׁוּ,
 וְכַהֲמוּ חֶשֶׁךְ מִפְּנֵי אוֹר יְמוֹגוֹ.
 אֲזֵ יִעָלוּ הַנִּיצוֹצוֹת מִן הַקְּלָפוֹת,
 וְרוּחַ טְהוֹרָה מִמְּקוֹר עֲלִיּוֹן תֵּצֵא
 לְהַעֲבִיר אֶת הַטְּמֵאָה מִן הָאָרֶץ
 וּלְמַלֵּא אֶת־קַל־סְגִימָה שְׁבוּשָׁמוֹת,
 וְתַמִּימַת־נְגִיחַ, טְבוּלַת טַל־שָׁמַיִם,

הנאִלָה תבא.

אורי

והמִלֵךְ דָּוִד

המקבל

המִלֵךְ דָּוִד יָקוּם אִזּוּ מִשְׁנָתוֹ -

אורי

מִי יַעִיר אוֹתוֹ הַבְּיָדִיךְ אִתָּהּ
הַרְוֵדוֹת מִצוֹם, הוּא יִמְנַע נִצְלָתָהּ
אֶת־כַּד־הַמַּיִם תָּרִים, אֶת־הַכְּבֹדוֹ

המקבל:

בְּאַרְבַּע אוֹתִיּוֹת הַשֵּׁם הַקָּדוֹשׁ -

מִי יִחַזַק אִזּוּ מִמְּגִיזוֹ

קִסְאוֹן. שְׂנִיחַם מִבֵּיטִים זֶה אֵל זֶה בְּעֵינַיִם גְּדוֹלֹתַי.

אורי מתנער בחזקה

לֹא! לֹא אִתָּהּ

הַזָּאִישׁ אֲשֶׁר תַּעֲוֹרֵר אֶת הַמִּלֵּךְ -

אֶנֶכִּי אֲעִירָנּוּ

המקבל נדהם, מביט אל אורי בתמהון רב, אחר הוא מחוק
נחוק דק וממשרו; אורי לא נע ולא זע.

המקבל אחרי דממתו בכבוד ראש

לֵךְ, אִישׁ צָעִיר,

מִדְרֹךְ זֶה לֹא תָהִי תִקְאָרְתְּךָ בָּהּ

וְאֵל תִּחַטָּא לְאַלְהֵיהֶם

מתעורר פתאם כמשכרוֹן, לעצמו

וְאֲנִי - מִה אֲנִי

וּמִה־לִּי מִהוּ לְשׂוֹא הַרְבֵּיתִי דְבָרִים

אֶךְ צָחֹק מְלֵאמֵי פִּי אוֹי לִי, אוֹי לִי

בְּרֵאשִׁית חוֹסֵא אָנִי! אֵיךְ לְגִדּוּלוֹת
 כְּאַלֶּה אֲשָׂא נַפְשִׁי הַעֲלוּבָה?
 הוּ אֶל־נָא תִשְׁמַר, אֵל, עוֹךְ־שִׁפְתוֹתַי
 וְעִתָּה אֲלֶיךָ, לְטַבֵּל חֵישׁ אֶת־בְּשָׂרִי
 בְּמִים טְהוֹרִים וְלִהְיֶה מִשְׁנֵה,
 כִּי נִנְעָה רַגְעַ כְּנֶף הַטְּמָאָה בִּי.

לאורי

הִיָּה מְבֹרָךְ!

אורי

לֵךְ לְשִׁלּוֹם, רֵבִי

המקבל הולך לו בראש שחוח; אורי מביט אחריו זמן רב

אורי לאט

לֹא קֵץ הַיָּמִים, קֶצֶף הוּא יִקְרַב.

שב ויושב בתחתית הגבעה; מתוך מחשבות

וּבְכִלְזֹאת דְּבַר יֵשׁ בְּאִישׁ הַזֶּה;

יֵשׁ נִגְהַ מִן הָאָמֶת בּוֹ וְתִשׁוּקָה

לְסִגְלָה זֹאת, כְּאוֹצֵר־אֲבוֹת טְמוּנָה

בְּחִלְקֵת־אֲבוֹת, וְדַאי טְמוּנָה שָׁמַ

אֵךְ מִי יוֹדֵעַ אֶת־מְקוֹמָהּ אִיזוֹ

מִחַשְׁטֵט הוּא וְחוֹפֵר בְּאֲדָמָה

וְיוֹרֵד לְפַעֲמִיקִים, מוֹצִיא כַחֵז

בֵּין רִגְבֵי־אֶסֶל, כּוֹרֵה קֶבֶר לֹ

וְחֵלוֹם שֶׁל פֶּן וְיִקְרַע־כֶּלֶהוּד בְּלִבּוֹ.

מֵאֲרֵד אֲחֵרִיזוֹ לֹא, לֹא אֲרֵד אֲחֵרִיזוֹ

אִיחִי אֲדַמְת־יָרֵק תַּחַת רִגְלֵי

וְחִבֵּי־הַשֶּׁמֶשׁ טוֹב לִי מִכֵּל נֶהֱב.

וּבְקִלְזָאת דְּבַר יֵשׁ בְּאִישׁ חֲזָה!

מִשְׁתַּקַּע בְּמַחֲשׁבוֹת; אֶהְלִיבָה יוֹשֵׁבַת לְרַגְלָיו, מִסְתַּכֶּלֶת בּוֹ.

אֶהְלִיבָה

מִדּוֹעַ חוֹרִים כֹּה פְּנִיָה, אֹרִיז

אֹרִי זֹקֵר אֲזוֹ לְשִׁמֵּעַ

הַקְּשִׁיבִי!

קוֹל דְּהֶרֶת פֶּרֶשׁ בְּאַמְרָחוֹק, הוֹלֵךְ וְקָרֵב – הוֹלֵךְ וְחוֹזֵק – וּמִתְרַחֵק
מֵעַט-מֵעַט; אֹרִי וְאֶהְלִיבָה מִקְשִׁיבִים בְּלִי תְנוּעָה.

אֹרִי כְּשׁוֹב הַדְּמָמָה

גַּם בְּשָׁנְתִי בָּא לְאֹזְנִי,

מֵעַת לָעַת, קוֹל דְּהֶרֶת פְּרָשִׁים –

לֹא שֶׁקֶטָה הִיא הָאָרֶץ.

אֶהְלִיבָה

מִי הֵם אֵלֶּה?

אֹרִי

פְּרָשִׁים יִשְׁמַעְאֵלִים הֵם – מִי יִדַּע

אֲשֶׁר בְּלִבְכֶם? עוֹבְרִים הֵם בְּאָרֶץ,

יְלִידֵי-מִדְבָּר, לְחוּמֵי שְׁמֵשׁ-צִיָּה,

וְהַחֲמָס מְשַׁלַּח-יָדָם וְתֹאמֹתָם –

הַקָּרֵב וּנְקָם-הַדָּם הוּא רֹאשׁ-קִדְשֵׁיהֶם.

אֶהְלִיבָה

אֲנִי יִרְאָה, אֹרִי

אֹרִי

אֵל תִּירָאִי

הָאֵל, אֲשֶׁר נִחַנּוּ עַד-הַלּוֹם,

לֹא יַעֲזֹבֵנּוּ. אָכֵן חֲזוֹן-שְׁחָדִים,

לֹא אִדַּע לָמָּה, נִגְדַּע עֵינַי יַתַּע

ולא ירף מגי. לפני דורות רבים
 ומשורר ישיש עברי, אשר נגלו
 כל-אנחות צמו ונעגעיזו המה,
 מספרד, הפורחת בדמי אחיו,
 לארץ עלה, תאבל על-בניה,
 לציון, משאת-נפש כל-הימים.
 ניהי אף דרכה נגלו האדמה,
 אליה כמה לבו כל-הימים,
 אף טבל עיניו, מלאו דמעות-גילה,
 גוהר-אל, השוכן על-החרבות,
 וכל-הנאב, כל כלי-לב אפיר-עולם,
 וכל-האהבה הנלוואה דורי-דורות
 במען-שיר מנששו פרץ לעלות,
 ופתאם -

מסטיק, מאזין רגע, בקול אחד

השומעת אתו

קול דהרת פרש שב ונשמע, כמו למעלה; אהליבה תופשת את
 יד אורי בתרדה.

אהליבה כחיות הדממה, תרש

ספרהו

אורי

...ותעצ-פתאם פרש ישמעאלי,
 להוט אש-קנאה, פרא-איש צמא-דמים,
 בעוף הדורס, ממרום-אוויר יפלה,
 השתער בקמת-טרף על-המשורר
 ביד בצד-הקנאה על ראש-השיבה

וירמסו בפרסות-ברנל סוסו.

אהליבה מתעוררת, אחרי התרגשות עצורה

לא נוכל עוד להתמהמה פה -

בא, אורי, בא ונלכה חיש... אך מה-לך?

פניך חורים פה, ציניך תועות

ואש בָּהֵן לא-טובה

אורי קומץ ממקומו

אין מאומהו

אף-אָמנם, רב מדי פה התמהמהנו,

נחישו אפוא את-דרכנו עתהו

אהליבה בקסוח גמחיא ממקומה

נחישו לא רחוקה המטרהו

שניהם מתחילים לאסוף את החפצים בוריות. אורי מזדקף
פתאם, תופש בידו את מצחו, עומד הור כמת ועיניו סגורות.

אהליבה ממהרת אליו בבחלה

הוי מה-לך, דורי, מה-לך?

אורי

צִלִּים שְׁחוּרִים

מְרַסְסִים לְעֵינַי - הַלֵּל חוֹר

בְּגִלְגֵּל סָבִיב - הַלֵּל מֵט וְנוֹפֵל -

אינו יכול להחזיק מעמד עוד, אהליבה תומכת בו, הוא צונט
ארצה.

אהליבה כורעת על-ידו

לא-טוב לך, הוי גערי, חולה אמה -

מי נהן עין רעה בך, מחמדיו

סועדת ראשו בכר ובתרמיל

שָׁכַב פֹּה וְנוֹחָה מְעַט - וַיִּקַּל לְךָ.

מה־כָּאָב תְּחוּשָׁהוּ

אורי

כָּאָב בְּקִלְיֹצוֹרִי

וְקִרְלִי, קר -

אה־לִיבָה מִכֶּסֶה אוֹתוֹ בְּאֹדְרָתוֹ

וְהִנֵּה יָחַם לִי.

לְעֲצָמָה

כִּלְ בְּדִיבְשָׁרוֹ לֹוְהֵטִים - וְקִרְלֹו

וְדִסְק־לְבוֹ נְחָפוֹ לְרוֹץ כֹּה -

לָאֵן הוּא נְחָפוֹ כֹּהוּ

הֵת אֵלֵי

דממה, אורי שוכב סגור־עיניים, אה־ליבה מלמשת את ראשו.

אֹרְרִי מִתְעוֹרֵר מִתַּאֵם

הֵאֹ! - עֲלִמָּה אֲדָמוּ הַשָּׁמַיִם כָּכֹהוּ

לְהַבֹּת מוֹרְצוֹת מְאֹדְמָה, שׁוֹטְפוֹת

וְרִיעוֹת כִּר וְשָׂדֶה,

יַעֲרוֹת נְאֻכְלִים אֵשׁ כִּנְעֵרֶת,

בְּנִי־אָדָם נוֹמְלִים שְׁהוֹסִי־נִשְׁמָה -

הוֹי לִבִּי נִחַר בִּי,

חֲרָבִים דָּמִי,

מִי־תָן מִיָּם, מִיָּם לִי וְאֲשַׁתְּהוּ

אה־לִיבָה בּוֹצֵעַת תְּסוּח־זוֹב

שָׁמָה חֲבִיבִי, מִן הַעֲסִיסוֹ שָׁכַב

וְהִרְגֵּע־נָאוּ אֲנִי יוֹשֶׁבֶת אֶתְדָּ. -

מֵה־לְעֲשׂוֹת לִי, הֵה אֵלֵי, מֵה־לִּי לְעֲשׂוֹתוֹ

סוֹמֶקֶת כִּסִּית, מִבִּטָּה נוֹמֵל עַל תְּכַשִּׁיטִיה

העוד עלי כל-אלהו איך אתהדר

בברכה-הפז ומן מסניגים אשאל

ויקר-כל-יקרות נני רוכץ שדודו

מתיקה מעליה את התכשיטים ושמה אותם בתרמיל
למראשותי אורי.

אורי מתעורר טוב

מרחוק רוח בא, צב-אבק שחור הלך,

מפל-עברים סוסה

ונשמת-סיה קצרה, אש אכלה.

הויו שמש טובעה, קרוקה בצרבלתו

כל-נחל-מים

מקורם נסתם

כל-צמרות-עצים

עד-עפר שחו,

מסרסידמות, ילדי-שאל, מרקרים סביב -

מה-יכאב ראשיו

אהליבה

הוי נצרי, מחמד-לבי, שכב במנוחהו

עיניך סגר וישן: בצל התנומה

אל נעלם ישלח את-הקסואה לך!

מסדלת אוחו ומכסה אוחו, הוא נרדח

הה אלי, אליו נתס-נא על-נצרי

והסר כל-כאב ומחלה מנו

הוי אל-נא תמן בקורו למאכלת-אש

זהוא עוד צעיר כה ורוחו נשר

ונושא אל-בין כוכבי-צד מעופו.

או תנה ואכאב תחמי את-מכאבו,

אָנִי אֵין דָּבָר גַּי וְעָרְפִי מֵהַזֵּ
 או עמו יחד חלק אהלקנונו
 או אוליז אולי על-פן תקימני
 כי אוכל לעזור לו ולהמציא תרוסה -
 אך אי הדרך, אמציא תרוסה לו
 קה אלי!

מתבוננת בו

ישן הוא; אבקש עצה:

אָנִי יוֹדַעַת עֲשִׂבִי-שָׂדֶה קָרִים
 ומרסא יש בָּהֶם גִּימֵי הַתְּלָאָה,
 באַסְלַת מְאֹסֶר־יַעֲרִי עָמְדוּ לִי
 בַּנְּגֵד בְּלִילֵי רַעֲלֵי הַמְכַשְׁפָּה
 וְאֶחָקֵר כָּל־תְּכוּנָתְךָ. אֶלְכֶה־לִּי
 וְאֶבְקֶשׁמ פֹּה עַל שְׂדֵמוֹת־הַמּוֹלְדָּתְךָ:
 הָאֲמָנָם אֵת בְּסֻנְת־צֶל מְצֹאתִי
 בְּעִמְקִים גְּלוּי־וְהָרֵי לֹא אֶמְצָאָהּ

בקומה

אָנִי הוֹלְכָתְךָ; הוֹ שְׁמִים טְהוֹרִים,
 אֲשֶׁר בְּדַמְמָה חֲסֹדְכֶם תְּרַעֲפוּ,
 תְּהִי עֵינְכֶם־נָא לְטוֹבָה עַל־מַחְמַדִּי
 לְשִׁמְרוּ מִפְּלִדַּע עַד אִם אֲשׁוּבָהּ

יודעת לה הצדה.

רוח חזקה באה; העצים רועשים; אור-השמש מכה. המכשפת
 בדמות אשה קבצנית, צולעת ובאה מבין הגבעות, על ראשה
 מטפחת קרועה והיא כמוסה ונשענת על מקלת, נגרת בכבודות
 ומתקרבת אל אורי, הטוקח את עיניו ומביט בה בלי-הבנת.

המכשפה בקול בכית, בוהריטה ידה:

תָּנָה, אָדוֹן, תָּנָה בְּדָבָר לְאִשָּׁה וְקָנָהּ

אורי נוסל מן חפרי ואומר לתת אל קדידו, נעצר פתאם
ומשיב ידו, בחלחלה

מי אתו פניך מהידועים לי -

הידי, אשה, מי אתו

בזכרה פתאומית

המכשפה

המכשפה מזדקפת קצת, משליכה מעל ראשה את מספחתה

חיהי, חיהי! השלום, עלם-המדוי

אורי

גם-פה אתו מה-לך פה - על אדמת-קנישו

המכשפה

גם-פלו חיהי - גם-פלו ציניך ראות:

לא על - כי אם געזמי ובקשריו

חיהי, חיהי

גם-פלו גם-שם

בין סלע-קנמ

באיים

הנני

ואם תתחמק

עדימך הציר -

שם תקושני

ואם בגני-דרום תבא להסתתר -

חיהי מסבך בקרנות תוריק ציני

אורי

מסלצת-נועה, טוריו באשר תהיי -

היי לך, אך לא פה - אין מקום פה לך

לא אהליך, השומעת אתו לא אהליך.

כי תבוס רגלך אדמת-קדש זהו
 לכי-לך לאשר באת משם והוציאני
 ברגזה את-ימין, וקנה בלה
 ורקבי שם כאשר רקבת, עד-תמך
 אך סורי לך מזה גשי הקאה חושי -
 אני מצנה לך!

המכשפה

חרחי, חרחיו מצנה אתה לוי
 עצם ציניף, נצר, מראותני
 ואמרת, כי אינני
 אף-וקנה בלה זה אשר אמרת,
 עוד בטה רב לחלק מנות יפות
 ציד-נדבות,
 לאשר ירצנו לבה תצניק אותן -
 והיא נתנה גם-לך מתנה קטנה אחת:
 את ה-ק-ד-ח-תו

צוחקת צחק גדול.

אורי נושם בכבודו, חורק סן באיך-אונים

ארוכה את, ארוכה עד-העולמו

המכשפה

אך הוסף לנאץ, נצר, הוסף לארו
 כן אשמח בך: כן אראה התענותך
 צוית תולעת, נדרסה, לנגליו
 בחתבוננה כה וכה
 אך אי ישתף, אי ואצין בהו
 עוד אחוש ביתה פה - לא רחוקה היא -

תִּירְתִּי הֵן הַשֵּׁג אֲשִׁינְגָה תִישׁוּ

בַּמַּעוֹת מִשְׁנֹת וּבִסֵּן שֶׁל הַשְּׂעָה

הִי, הַרוּחֹת, רוּחֹת־שָׁמַמָה

מִהָרוּ, נֹדוּ פֹה לְשִׁמָּה

מִהָרוּ, צֹדוּ לִי הַרִיבָה

נְשֹׂמוּ, נְהַמּוּ, רָקְדוּ סְבִיבָה

וְהַתְּחַלְלֵנוּ בַּסְּעָרָה

חֲשֹׂמוּ אֶת מַצְרַמֵּי־בִשְׂרָה

קָרְעוּ כְּסוּתָה מַעֲלִיָּה

זָרְעוּ אֶבֶק בְּעִינֶיהָ

סִכְסְכוּ אֶת־קַל־חֹשְׁמֵיהָ

וּמְגִירוֹהָ לְאֲדָמָה

הִי, הַרוּחֹת, רוּחֹת־שָׁמַמָה

מִהָרוּ, פּוּצוּ, סְבִיב נֹדוּ,

צֹדוּ לִי הַרִיבָה, צֹדוּ

שׁוּחָה עוֹד רַגַע וְזוֹחֶקת זֹחֶק גְּדוֹל, אַחַר דּוֹחֶת וְנִעְלַמָּה בַּצֶּבֶר
שֵׁם הַלְכָה־לָהּ אַהֲלִיבָה.

אֲרָרִי בַּרִּיקַת־שָׁנִים

אֲרוּרָהּ

שׁוֹקַע לַתּוֹךְ עֵישׁוֹת; הַסְּעָרָה מַתְּגַבְרָת,
חֲסִיקָה.

אֲרָרִי מִתְעוֹרֵר מִתַּאֵם וְיוֹשֵׁב תּוֹתִי, עֵינָי מִקְדוּחַת

מֵאֵל חֲמִיקָה לָהּ. בְּרוּח־שֵׁי נְרָשְׁמֵי אוֹתָהּ

וְלֹא תִהְיֶין לְשׁוֹב. עֲתָה

בְּדַחֲרִין גְּמֹר אֲנִי עֲתָה אֲקוּם

וְיִשָּׂר אֶל מַחֲדֵת־קִנְתִּי אֶלְצֹו

עַד בְּכַת־אֲרָץ. אֵץ רַגְעִים מִסְּפָר עוֹד

והמלך צר, המלך קם מיצונו --
 מהיגוריו בעז ובחסד-מלכות סניו,
 דמות-גבור דמתו מהנשנקהו;
 המארת-שיקה לו ושיגיו ציגרי-בחור,
 ברק-חרב ברקנו
 ובצביר-גבותו נקלא רצם,
 אף אור-נדיבות יהלך מהנהג,
 אור נוסא-ישע,
 וכל-צמקים יהצדו מעדנות,
 ערום ישיש לרוץ רתבי-ארץ
 ולהסיץ את-הגשמה,
 השקמש היגע לצאת-מצרפלים --
 מדוע היגע נקה
 ועוד איננהו
 ערום סוכב הלך על-מקומו,
 שמוצי-אבק סוכבים -- --
 -- הויו עמי אני ואין כח בי,
 אין כח לקום,
 עופרת זוקלה בעורק-דמי
 ואש-דפיה לוחקה את-קרבי,
 אין כח לי...

שוקע תחתיו איך-אזנים, פניו לצד הגבעות. במעלה הגבעות
 מתרוממת ועולה, אורח-עלומה מנחה, דמות דוד המלך
 במלא הליצתו ובעטרה על ראשו, צועדת לאט בעיניים סגורות,
 תורב השלושה בידה, ונעצרת לרגעים, מקשיבה; מונה שם
 ותנה ונעלמה.

אורכי מתעורר פתאם, נושא עיניו אל מעלה הגבעות
 המלךין אם לא עבר פה המלךין...

- הגאון

המלך צר, מאלי צר וניקסו

עך אין זאת כי אם קצרה נמשו

מהחיל עוד

באספי שארית-און ונמק טבלי שנתו

על ראש המסנה עמד, הרבו שלוקח

גידו, הקשב הקשיב למרתקים:

השין קול קורא לו

אם אין איש חש לקראתו -

לאטו הוסיף לצעו, שב ושמד

נישא ראש, בצופה למרתקים.

נציני סגורות -

סדע סגורות ציניז - -

- קה לאו

לא ער המלך, כי אם נענד בשנתו

במכה-סנר תועה הוא בנרים

תלום על-סני -

תתלם תרועת-קרב, קול צבא גבוריו.

תמשרעו, נכוני לקראת להם,

תקוראים לו ומצפים לתקדתו.

ולא ידע מנוחה עוד

ניתמש תרבו

נרד מתוך שנת מצל יצועו

ומתוך שנת, עצום-צינים, ידו,

יגשש, יחז פה נשם..

דמות המלך שבה לעט, הראש כפוף וחחרב שמוטה לארץ, יגון
אלם וקוסא בפנים.

אנררי נדהם למראה, מתרומם לאט, גוסס על ברכיו

הו מלך!

הדמות עומדת רגע תחתיה, אחר מוסיפה לצעוד בדממה ובראש
כפוף, יורדת ונעלמת.

אנררי אחרי התנערז מתמהונו

הוא שבו הוא שב כל-עמית אשר באו

הלום רק הלם - רק הלום - ואין שתרון...

הו! לבי נהפך אפר גי למראה:

היש עוד מקאב-מלך במקאבו?

משקיע פניו בכפיו; אחרי דממה, בעינים גדולות, מלאות תרד

האמנם עוד לא שקטו דמים דים,

האמנם עוד לא קלאה קאת הנצרות?

מליש טוב את פניו בכפיו; תרד תמימה.

דמות גרשום מתגלה מתאם מנגד, עומדת ואינה זזה ממקומה,

דמות גרשום בקול קר

אף טוב לך לשבת פה ולרקם

קיונות-משי נהב וארגון.

כן תאה לך.

אנררי נבהל

האמה הוא זה, גרשום?

מה הנה, כי תדבר אלי בקהה

גרשום

מה הנה מה-לך ולאשר הנה

בנשרים יסרחו הלומות-לךך

מצל המעשים.

אורי

אל־בא תלַעב לִי
 אַךְ אִמְנֵם כִּי לֹא אֶהְבּ וְחַל כְּרַמְשׁ.
 אֲשֶׁר קִלְרָגְב־בֶּן כְּהַר בְּעִינֵיהּ.
 לֹא יַעֲרְנוּ.

גרשום

וְאֲשֶׁר עַל־בֵּן תַּעֲוִין
 וְאֶבֶן אֶמֶת הַיָּם: לֹא רַב הַדָּרֶךְ
 מִרְמָשׁ עַד קְרַמְשׁ־עוֹף. אֵךְ הַגֹּד:
 הַיֵּשׁ לָךְ אָחוֹת, אורִי

אורי משתומם, בשהיה

יְשִׁלִּי אָחוֹת -

הֲלֹא יָדַעְתָּ.

גרשום

גַּם יֵשׁ אָב וְאִם לָךְ

אורי בחשתוממות הולכת וגדלה

גַּם אָב גַּם אִם יְשִׁלִּי. וְלִמָּה תִּשְׁאַלֶנּוּ

גרשום

גַּם אֲחִים קַטְנִים לָךְ - הַאִין זֹאת, אורִי

אורי בחרדה

מַה־זֶּה כִּי תִשְׁאַל פְּתָאם שְׁאֵלוֹת אֵלֶיךָ

הַגִּידָה, גִּרְשׁוֹם! אֵל תִּכְסֶּה מְנִי:

הַקְרָה אֶסוּף הַגֹּד־לִי.

גרשום

אִין דְּכָרְךָ:

רַק שְׂאֵל אֲשַׁאֲלֶנּוּ.

אורי

לאו פי דבר ישו

הגידה אל תכחד ליי מהישו

מהערה...

גרשום לאט, כמנה את החברות

לעת פזאת, עת-חרום,

מי ידע בל-אשר להתרחש יוכל.

אורי

ידע מדעו מדע ולא תגיד.

מהערה, גרשום הנדלי כל ברורו

גרשום

אין דבר ברור לי ידוע. אפס,

מי ידע את להתרחש יוכלו אפשר,

בשעה זה - התבין - אפשר, כי

בשעה זה ואספסוף-עם מתהולל

את-דלתות בית-אביך הורם, שובר

בלאחר-יד את-כלי-הבית, בזון -

אורי אחור-מלכות, עיניו נקרות לרחה

גרשום

וברגע זה - מי יוכל לאמר, אם לא

ברגע זה וקדום קנה, מונף

בד ברזם אדם-צינים, נחת

בכל-חמת האיבה הנצחית

על שיבת ראש אביך -

אורי

אוי ליו אוי ליו

גרשום

...צָעָקָה עָמַת וְהוּא שׁוֹקֵץ אֶרְצָהּ
 כְּנַחַל שׁוֹטֵף דָּמָו עַל הַקָּרָע
 וְרַגְלֵי צִפּוֹ בּוֹקְסוֹת הַדָּם...
 אֹרְרֵי אָמַר לַצֶּעַק וּקְרָא מִתּוֹךְ מַלְצוֹת.
 גִּרְשׁוֹם בּוֹחִירוֹת, אֲבָל בְּקוֹל וַחֲתֵר
 וּמִי יוֹדֵעַ, אִם לֹא רָבַע זֶה
 נִיד עֲרִיצוֹת, צְמֵאֵת-רִצְוֹת, תּוֹקֵשָׁה
 בְּצִיּוּרֵי-אֲחִיָּהּ, לְלֵד רַךְ, הַמְצַצֵּק
 לְמִרְאָה דְּמֵי אֲבִיהָ, וּמַשְׁלִיכָה
 כְּהַשְׁלֵךְ עֲרוֹר בְּעַד הַמַּעֲוֹן אוֹתוֹ
 עַל אֲבְנֵי-חֹרֶץ -

בְּקוֹל אַחֵר

וּבְעֵצָם זֶה הַרְבַּע,
 וְאֶגְרוֹף אַחֵר הַצּוּף יְהִדֵף אֶת
 הַעָם, לְעִנְוֹת יְלָדָה תְּחוּשׁ, תְּצַנֵּת,
 שְׂמֵלֶתָה יִקְרַע, בְּךָ וּיִחַלֵּל אֶת
 הַשֵּׁד הַנֶּאֱמָן, אֲשֶׁר הִנִּיךְ אוֹתְךָ -

אֹרְרֵי מִתְנַעֵר בּוֹעֵט.

גִּרְשׁוֹם בְּקוֹל-הַעֲלוּמָה

וּבְעֵצָם שָׁעָה זֹאת בְּתַנְדֵּר שָׁנִי,

אֲחֹתְךָ שָׂם -

אֹרְרֵי אַחֵר יִמְמַח

מִתְלַאֲחֹתֵי שָׂמוֹ

טְוִידָה

גִּרְשׁוֹם

מִחֲלֵף לְרַעַת זֹאתוֹ

קים לך-לך ובקש עפרות-נהב,
 מקמני-מלך, הראו לך בחלום
 או קשר באגדה לך עליהם,
 נעשה לב-נהב לך ושים הנחב
 במקום הלב שתחקרי!

אורי נדהם

אני - בלי לבו אני, אשר...

גרשום

אשר...

תרחף על-פני ערמות קל-הזמנים
 ותצעי קל-הדורות תם לך
 כצגות פרטי-דם לזבוב המקומות,
 לנרות יצרו ולהשקותו עסיס -
 הוי, זבובו הוי, רמס-עוף
 נעלם.

אורי

מה, אגת דבר?

איך תצו לאמר לי, כדברים אלה?
 הן תשובהו דרש, אך-רשנה: תשובתו
 הוי למה תחריש, גרשום?
 אמר: מה עשו לאחותי, רצה?
 אמר: הכל אשר ספרת אמת?
 איגת, גרשום...

נופל על פניו, הרות והלכת ושוקמת.

זה ליבה שבה בחפזון, שערה סתור ובידה צרור גדול של
 עשבים ופרחים, היא משליכה מידה את הצרור, כורעת על-יד
 אורי, מתקנת את משכבו בזחירות.

אזהריבה בבחנה מראוי

שלהבת קלו, אש אוכלת עצמהו

כזה נשק בקל-עו הרעל בו,

כזה תבא חיש הרמואה גם השלמת.

ישבת ומכנסת אל חיקה את צרור הצמחים; בברכה מהם

מה-נפלאו כל-צמחי-חמד אלהו

בערב-סוסה ולא-אור יצאתי,

בקשתי כה וכה בערב-סוסה,

מצאתי שבע מאשר בקשתי.

אף את באמת מצא מה לא קלדתי

הלא הוא פרח-יער זה צנוע,

לא ריח לו ולא הוד, כי אם שלום-ענות,

גימי גלותי בעזובת יצרי,

אהבתי לגלותו בין החוחים,

משקט-חנו לשאב מעט נחומים,

נאני כגיתיו פרח-הסבילות.

ובנסלי עתה מכת-סער ארצה

ורוחות-שתת ססו, רגזו סביבי

נידנהו על גבי, דרסו בשרי,

עד כי אמרת: כחי תם לנצח

ולא אוסיף קימו

והנה נגלה פרח-יערי לי,

כמו אד-זה צץ מעקר, רותף קלו,

ויבט בי בעינו הענוה

ואחר שח לארץ מלא-גבעולו

כמקבל עליו חלקו גזר-הדין

וקאלו רומז לִי עֲשֵׂי כְמוֹנִי
 וְחֲכִי, קָרִי דֹם, כְּאֲשֶׁר הִסְכַּנְתָּ
 אֶף נְעוּר לַח יָשָׁן אֲזוּ בְּנִמְשִׁי.

מוציאה מן התרמיל קצת-זרס וכוס, סחטת אתרוג לתוך
 הקערה ומשרה בה מן העשבים אשר בררה, אחר משטטפת בהם
 את מצחו של אורי, את רקותיו ואת ידיו.

אורי מיקח עיניו

כי אתו

אהליבה

האם לא תכירני, אורי

אני היא אהליבה.

אורי

אהליבהו

האמנם את היאז שבינא פה עפדי

ואל תלכי

אהליבה

פה אני יושבת.

אורי

האם לא היה איש פה, אהליבהו

אהליבה מביטה כח וכה, בסבוכה

לא היה איש -

בתקף

אני על-ידך, אורי

למה בכוס עליהם קטנים אחדים, סחטת עליהם תפוח-זהב
 וענבים ומשקה את אורי.

אורי אחרי שתותו

מה-יהיה לך-כנגי, אהליבהו

אהליבה

היש-מחר נוסף גלף קה ונבא
 ?מחוד-תפצנו.

אורי

אני חלש כה -

אהליבה בחימה לשמסך ראשו בעשבים
 היש-מחר תשוב ל'איתגן, אורי
 צשבים אלה צשבי המולדת,
 יחדשו לחותיך אף יוסיטו
 ערפלאיך, ותר-נעם אלה
 ישוקבו את-נקשך בקשמת,
 כמות לא שאפת מ'מיה,
 ותשק-חיים גל-ידעת תמלא.

אורי

מהעוה את, המדתי

אהליבה

אני רק

אוהבת אותך, אורי.

אורי

אחליבתו

בניה ראשו בחיקת, אחליבה נוסלת מלא-חסנים פרחים ומגישתם
 אל אמיו, הוא סובר את עיניו לאט.

אהליבה שרה הרש

ישן, מתמדי,
 ישן וקטחו
 קר-ציר שאנו
 קרבי לך.

אָרְצֵר יִרְק
בו אור נחם,
גִּיחָה תִּשְׁבַּע
וְעֵדוֹן שָׁם.

מִסְעֵרוֹת־חֶמְדָּה
מִזְעוֹת־לֵיל
בו תִּמְצָא מִקְלָט
וּמְחַסֵּה־אֵל.

וּבְהִדְבֵק אֹתָךְ
בְּמִרְחֵק רַע
יַעֲוֹד זְכָרוֹ
לְבָבְךָ הַנֶּעַם.

יִשׁוֹן מִחֲמָדִי,
יִשׁוֹן וּבִטְחוֹ
מִן־צֵר שְׁאֵנוֹ
לְבָבִי לְךָ.

עלילה שלישית

לפני מערת דוד

מבנה הבויה בין סלעים. אדמת חול ותללים. בתחתית התל
האמצעי - פי המערה הסתום.

ליל-ירח. הנמדים עומדים והופרים באדמת.

הגמדים שרים

מקברות מלכים

אוצרות נחפיה

מקמנים של זהב

וסנינים וישן

באפל גלילה

לאורסהר נחפיה

תמדות נחשקה

ושכיות קל-ען

גבורים ענקים

פה מלכו לסנים

הם נחלו עולם

וישלו בקרבו

אנחנו הקטנים

עם גריו ועמל

אֲנַחְנוּ הַיּוֹרְשִׁים
לְעֶשְׂרֵם תִּרְבֵּה

בְּדַמָּה בְּדַמָּה
הַיּוֹרְעוֹלָם נִצְבְּרֵת,
עַל גְּנוּי־קְדוּמִים
נִתְעַנֵּג בְּחֶשְׂאֵי
צוֹ אֹרֶךְ, הַסֵּהר,
קִרְשׁ כִּנְסָה, הַלִּילֵת,
אֶךְ גַּלּוֹת גַּם כְּסוֹת
אֵל תִּרְבּוּ מִדְּיוֹ

גמד א' לחבר השותק
אֶמְרֵנָּה שְׁכֵן טוֹב הַנֶּסֶל קוֹלְקוֹ
מֵהֵנָּה לֹא תִשְׁרַח

גמד ב'

אֵין אַתְּ נִמְשֵׁי לְשִׁירִי.
בְּלִי־תֵרֶךְ אֶחָפֵי, אֶחָזֵר עַד־קְלוֹת־אוֹנִים -
לְשָׂאוֹ

גמד א'

הוֹי אֵל תִּתְגַּרֶה בְּמִן־קוֹי
לְרוּחַ וְעַף לֹא יִתְגַּלֶּה דְבָר.

גמד ב'

כִּי לֹא יִתְגַּלֶּה עַל־בֵּן רוּחִי וְעַף.
וּמֵה־מִצְלָעֵל הוּא הַשִּׁירוֹ מְדַבֵּר
עַל אוֹצְרוֹת־מַלְכִים - אִים הַאוֹצְרוֹתֵנִי

גמד ג'

הן אמת היא.. רק שְׁבַר־שְׁבַרִים נִמְצָא,
 רְסִיסֵי־סִפִּיר נֹצְצִים וְחֹלְקִים
 לְעֵין הַסֵּהר, או חֲלוּקֵי־אֶבֶן,
 מְתַמְת־שִׁנְתֶם הַרְגֹזוּ אֶל־הַנֶּגֶם,
 או נֶפֶץ כְּלִי, לא נֹדַע קְרוֹר מֵה־הוּא –
 כְּאֵלֶּה וְכֵאלֵּה נִמְצָא עוֹד
 וְהֶאֱזָרוֹת רַק בְּשִׁיר יִזְהִירוּ

גמד א'

שִׁיר יֶשֶׁן הוּא, שִׁיר דוֹרוֹת, חֲלָפוּ כְּבָרוֹ
 בְּיַמֵּיהֶם הָיָה עוֹד הַשֶּׁסֶע גְּדוֹל
 וְאוֹצְרוֹת־זָהָב נִמְצְאוּ לְמַכְבִּיר.

גמד זקן

שִׁיר יֶשֶׁן הוּאז אֵין יֶשֶׁן וְאֵין חֲדָשׁ,
 רַק חַיִּים יֵשׁ וְהֵם חֲדָשִׁים תָּמִיד.
 לֹא יֶשֶׁן הוּא הַשִּׁיר – כִּי אַתֶּם דְּלִים
 הִבִּיאוּ נֶפֶשׁ חַיָּה, רוּחַ נְכוֹן,
 וְשָׁב וְהִתְחַדַּשׁ גַּם הַשִּׁיר עִמָּכֶם.
 לֹא מִצָּא אִישׁ אוֹצְרוֹת שְׁבַשִּׁיר –
 הַשָּׂאֵל אִישׁ, אִם הוּא כְּדָאֵי לְכַדּוֹ
 לֹא תִמּוּ עוֹד אוֹצְרוֹת מְאֻדָּמָה,
 אֶף הֵם הַדּוֹר, הַרְאוּ לְנִכּוֹת בָּם.
 הֵן הָיוּ דוֹרוֹת, בְּקֶשׁוֹ אֶף הִצְלִיתוּ
 שְׁרִידֵיהֶם גַּם־אֲנִי רְאִיתִי עוֹד
 וְאוֹצְרֵי־מֶלֶךְ, מִצָּאוּ, גַּם־רְאִיתִי.

הגמדים זה אל זה בתנועה של התסעלות

הוא ראה אוצר - אוצר-מלך ממש!

הוא ראה אוצר - במוציניו ראהו

הגידה לנו, אב, מהמראה אוצרו

גמד א'

הו ספר לנו, אב, את-דבר-האוצר

הגמד הזקן

הלא ספרתי כבר לכם הדבר.

גמדים צעירים

אנחנו לא שמענו עוד.

שאר הגמדים

הו ספר

לשמע פעם עוד תאבים אנו.

הגמד חוקן נשען בשתי ידיו על מעורו כל השאר מקשיבים
בשום-לב.

הגמד הזקן

ליל סהר מלא היה ליל זיו-משנה.

ואני, עוד רץ בשנים, אך זה באתי

בסוד הגדולים לעבד יחד אתם;

עמיתי, בידי מעזר חדש.

וקבד הוא ממני, בשאר-לחי

חפתי בו ואשיר במלא-גרוני

עם כל-העדה השוקדת סביב.

מהזכרדו סני קלם, פני-לשישיים

מזיו-הסתר נגה מצחם נסף

וקולם חתר עד לב הארץ.

עבודה־המלכה היתה ואתה היללה
 ליל־קנש, שט בדממה על ראשינו
 וכל־החיים שקעו במרחקים.
 ושת־שתאם קול קול הברזל
 במלצ ברזל בוא עצרנו רוח -
 ושנית בא הקול ושלישית בא -
 תבטנו זה אל זה ושביב־גיל אקוד
 מצין עף אל צין: הנה הוא -
 חיש מהרו מעדרים ששה שבצות
 ויחפרו ויחששו מעקר
 ויצלו תבה קטנה לבל־תודר,
 צינינו קדרו שמה למראתך,
 אך כאשר נפתחה - נדך הוזהר,
 ים ברק־קלאים הצוף את־העולם
 וכוכבי־מרום נחבאו מבשת.

הגמדים

קל־עוכבי־מרום נחבאו מבשת -
 השמעתם? אך זה אוצר - אוצר ממשו
 הנידה אב, מה־נמצא בה־בתבהו

הגמד הזקן

התבה מלאה בלה אבני־חן,
 לא ידע קל־חלום לשער משל־ן.
 קל־תמדות ארץ ושמים יחד,
 ושקיות הנה תמצית כל־נגהות,
 פה נאספו למחול־עודנים נסלא

וחוללו ורפרפו בלירקול,
 בלירנע געה, פסה ימי חדש,
 ובת-זחוק אשר תמים על שפתיתן.
 ובגעת יד באבני-זמר אלה
 ותהי כגונגעה בתעלומות-מקדשו
 ובשחק יד עתן ותהי כאילו
 משחקת היא בקדינות ובממלכות
 ובגורל אלפי פנים תלוי בך.
 הוי, ימים רעים עברו מני-און
 וחקימות גיל ואיד עלי עברו -
 בלבבי חי פתחו ולא ימיר
 ההוד שהוא בגעורי נגלה לי,
 ולזכרון וזרו פלימי אלך.

גמד א'

ואי האוצרו

הגמד הזקן

נמוג ואיננה
 עם רדת סהר היה כלא-היה,
 וקבה אחור בל-העלילות אחריו,
 בכל הפנות והקצוות אחריו,
 שערי הלבין, גוי שח מזקן
 נדי פחריות - אף תקנתי
 לא עזבה אותי, והיא תעודדני.

בדברים אחרונים שב לחפור באדמה: גם שאר הנמדים שבים
 איש לעבודתו; דממה.

גמד א'

נשירהו יפה שירה לעבודת.

הגמדים שרים

מקברות מלכים
 אוצרות נחלתה
 מקמנים של זהב
 וסנינים וסון
 באפל בעילה
 קארטהר נחלתה
 חמדות נחשקה
 ושכיות קלחון.

גמד ה' לשכנו, מתוך עבודה, בעס
 חטר גרשותה, לא קצד רשותה.

גמד ו'

אייצו, בנה על גבוה חומה סביב.

גמד ה'

נקיטת דע גבול גלי חומה.

גמד ו'

לא לי, כי אם קף החומה דרושה.

גמד ה'

ולף לא תועיל, אמנם גם קל-חומה.

שניהם שופכים את תועל בבת-אחת אל מקום אחד.

גמד ו'

טקט-טקט

מכסה במעוררו על המציאות.

גמד ה'

היא שלי

גמד ו'

שלי היא

אני שפכתיה עם החול מבורי.

גמד ה'

לא כי אני שפכתיה.

גמד ו'

סור מנה.

אם חפץ עוד בתיים קדו

גמד ה'

סור אתהו

ראיתם תקיף זהו

גמד ה' מכה הצדה את מעורו על גמד ו', זה משיב את
האכאה, חלק מן הגמדים המסיקו את עבודתם ומתבוננים במקרנות
אל הקסטה.

גמד ה' ו' יחד, בערדה

אי המטבע

הם פגרים במעוריהם את החל, מחסלים את המסכע — לשרא.

גמד ה' מתוך חרש

לתוך העטר שוב דחקת אותהו

גמד ו'

דך האשם כי געלמה.

גמד ה'

לאו

כי רק בשל עטארכזשך אכדה.

גמד ו'

רק על שעי בדדקה הנגתי.

גמד ה'

עוד יש דך העז לאמר: דדקמיו

גמד ו'

ישגי העו, קי גם האמת אתי.

גמד א'

איך-למטבע עוד והם עוד נאים.

גמד ג'

לא היתה כל-מטבע. דבר-מה נוצץ

לצין האחד רגע ודמיונו

היש קסם לו את-תאות-לבו: קסת.

הגמדים צוחקים ושבים איש לעבודתו.

גמד ב' בחסתכלו בשמים

ראו: עננה עולה תרש תצעד,

תחית-שחץ גדולה, מאחורי

הסנה, תקרב אט בקמזמה שחורה.

הגמדים מביטים למרום, תנועה של פחד.

הגמד הזקן

בבר היה לעולמים מה התרדהו

לא יבלעו עננים את-הסנה.

גמד ב'

ואולם רבץ נרצץ בשחשקים.

הגמד הזקן

תנדתי לכם ועוד השעם אניה,

לפען תשמרו בלבבכם דברי.

לא על העולה הוא האויב לנו

הוא רך ודממה בו ומנוחה טובה

ובסתרי-כנשיו מחסה מפני רודף.

אויבנו הוא היום, אור שמש-יום,

המכה את עינינו בסגורים,
 אש אכלה הוא, אש-תפת, צולה גוף
 ונשמה יחד - לא כאור-הטהר
 הקדוש, אור-חינו, אשר חסד
 נתן ושלות-תם וזניעות קלו,
 הפורש זעף זק על-קל-הדברים
 וקלום של סגר על-פני עולם יקות.

גמד ב'

ואיכה יחיו בני-אגוש בשמשו

הגמד הזקן

שאל: איך נצלו צמח-ירוש על ארץ
 בקרום היום, בקמורת אפלתכם
 כש כי תתעוררו בלא-עת מתנומה
 וראיתם אש על פי המאורה רובק;
 אש-חשאת הוא, מאחו קל-העולם
 וכי תדביקו אונכם לאדמה
 ושמתם רצש-נלים רב כרחוק
 ונקמת ריצה, טיסה ובהלה רבת,
 ואת-חיל הארץ הנרקצת פרע -
 וידעתם: קול המון האדם הוא
 בשל-הנבות: טילום להטי-טח
 ומרתח-דמים אצים הם, בני-איש,
 מונקים: מה נשם באיד-מרוצ
 ועושים טעשי-ששות ומרגים להג,
 מתלה-להים ורודפים אחר-י קח -
 כי ירע טערי קוח

וּשְׁשׁוּעוֹן נֹצֵץ מִשֵּׁן קָלָם.
 מִתְחַלֵּל הַשְּׁעוֹן עַל הָאָרֶץ
 וּמַעֲלֵה הַבֵּל, קִצָּף מַעֲמִיד שְׂאוֹן,
 מְדַבֵּר תּוֹעָה וּצְחֹק-עוֹצִים צוֹחֵק
 וּמְגַלֵּד־דָּם, בִּסְחִי וְדָם מִתְבוֹסֵס:
 הֵן אֵלֶּה חַיֵּי בְּנֵי-אָנוּשׁ בְּשִׁמְשׁוֹ

גמז ב'

חַסְדֵי לְרֵאוֹת רַנֵּעַ פְּנֵי הַשְּׁמֵשׁוֹ

תגמז הזקן בחדה

אֵת פְּנֵי הַשְּׁמֵשׁ לְרֵאוֹתוֹ חַס וְשָׁלוֹם
 בְּנִעוּרֵי הָיָה רַע לִי אִי-הוּא
 תִּקְסְתֵּנוּ בְּזֶר רַע, הַתְּאֵתְתֵנוּ בְּמִשׁוֹ
 וּתְעִנֵּנוּ אֵל כְּאוֹר-הַיּוֹם הַזֶּה,
 עַד הִלָּה מְנַעֲנְעִים, בְּשָׂרוֹ נִמַּס
 וְשִׁנְתוֹ שְׂדֵנָה מְעִינִיו, שֶׁעַם
 וְהַמְדַחַת גְּבֵרָה בּוֹ וַיִּזְחַל
 עַד פִּי הַמְּאֵתְתֵנוּ וְהַיּוֹם גְּתִקְפוֹ,
 כִּישָׁא צִינִיו יָשָׁר אֵל הַשְּׁמֵשׁוֹ
 לְעֵבֶב מְצֻאנְתוֹ שׁוֹכֵב עֲלֵתָהּ:
 אוֹר-צִינִיו גָּמַל מָנוּ, לֹא עוֹד יָדַע
 בֵּין אוֹר לְצֵל לְהִבְחִין, לְרֵאוֹת צְרִיבוֹ,
 יִהְיֶה-לְדָבָר, וְלִשְׁיֵשׁ עַל הַמְּרֵאוֹת -
 אִי נִסְרַד קָלָם וְמָנוּ מִן הַעוֹלָם.

אורחחחח ככה תחבטו אפלה גבורת.

תגמזדים בהלפלא

מהינחז

קיל גלגול רעם מראוק.

גמד א'

המשפחה באו

הגמד הזקן

איש למאורתו

ושבו ונחמו דם עד יעבר זעם

רעם זקן; תגמדים מתמורים לכל העברים.

קול שריקה ונחיתה מראית מרוחק, ראש השדים בא בקפיצה
אחת מבהילה, שהוא קוטץ בעזרת של-הקלשון הגדול שלו;
הוא שורק; מבין הסלעים וממעלה תגבעות באים ברשרוף
ובקפיצות משנות השדים, מבטם מטמטם ומבריק כאחד
וקרניהם הקטנות מאירות בעין הנשרית, כל תנועותיהם מבהלות
והם נוחמים מזמן לזמן נחיתה של רגו.

ראש השדים

חיש הנזה זה המקום גלגלו

אבנים גדולות, רגביצורים, הנזה

החל האחרון נהרס; השה הולכים

וחותרים גבלי-מצור למשורה.

החפזו, לדירתות, ששכו נלים

וחומותים בנו על פי הקצרה

מהרו

השדים עונים בנחיתה של רצון, קומצים מה רשם, מבלגלים
אבנים כבדות ומתחילים בבנין. אליהם נסמלת גם כנושיה של
פזיקים - סוג נמוך של שדים, זנבם ארוך יותר וקרניהם
שחורות ובלתי-מאירות.

פזיק אחד בא בבהלה רבה עד לפני ראש השדים.

המזיק בהשתחוותו השתוחיה משנה

הו אדוןן לשה קל-נתכונהו צו

ואחזקם רגע-חיש. רק שנים הנזה

ראש השדים

רק שנים תראה - ואני רואה עם

הַמְזִיק

אֲשַׁחֲתֶהּ אִפּוֹא אֶת־הַעַם בְּהֵמוֹ

רֹאשׁ הַשְּׂדִים

לֹא תוּכַל בָּם לְנַעַץ. שְׂוֹא הַדְּבָרִים
יֵשׁ מִתְּשֻׁלָּאֵי בָם, מִקֶּדֶם שְׂמֹר,
וּבְאִישׁוֹן־עֵינֶיךָ יֵשׁ נִקְדָּה אַחַת,
נִקְדַּת־זֵיוֹ, לֹא נִצְמוֹ בָּהּ אֶת־רַגְעֵי.

הַמְזִיק

מָה עֲצָה אִפּוֹא וְתִחְבֹּלָה נִגְדָּמִס

רֹאשׁ הַשְּׂדִים

לְהַמִּישׁ כֶּהֱמוֹ – זֹאת הִיא תִּחְבֹּלָתוֹ
מִעַט מִעַט, מִרְחוֹק, וּבְלִי־הֶרֶף,
מִצֹּדָה פֹּה וְשָׁם וְרִשְׁתׁ סְבִיב,
עַד יִלְאוּ, עַד יִקְוִצוּ בְּחַיִּיקָם
וּמֵאֲלֵיהֶם יִשְׁלוּ וְלֹא יִקּוּמוּ.

הַמְזִיק

הַאִין צִי־עֹלֹ לְאֲשַׁמְדָּאֵי הַגְּדוֹלָה,
כִּי יֵאָחֲזוּ בְּתִחְבֹּלוֹת־עָרְמָה אֶלְחֹ

רֹאשׁ הַשְּׂדִים

הוּא בְּרִבְזֵי־עֲלוֹ הָאֵם תִּשְׁתִּיל סָמֵק
בְּהוֹד־מְלִכּוֹתוֹ, שְׁלֵל־יִכַּל הוּא
עַף אִין זֹאת כִּי אִם בְּרֶךְ מִשְׁחָק לוֹ,
כְּשִׁחַק תְּתִיל שְׂאֵנָן וּשְׁבַע־טָרֶף
בְּעִבְרֵי־צִידוֹ. אֲמָנָם נִדְמָה פֹּה,
כִּאֲלוֹ עוֹד מִעַט וְהֵאָדָּר נִמְלֵט,
וְלִכְּנֵן עַל תִּשְׁמֵרוֹ מֵהָר אִתָּה

נְעַזְרֵנוּ עִם מַרְעִיף אֶת־הַחֹתְרִים
בְּצוּרֵי־מִקְשׁוֹל, פְּתִימִים, בְּצַעֲרֵי־רֶשֶׁשׁ -

בַּמְנוּחַת אֵל הַעוֹבְדִים

וְאַתֶּם, מִי שֶׁנִּחַיְשׁוּ אֶת־הַמִּלְאָקָה
וְנִטְעוּ סְלָעִים גְּבוּחִים עַל מְבוֹא
הַמַּעְרָה, הִלְוּ מִלְמַעְלָה אֶת־שִׁבְרֵיהֶם,
כִּי יִטְגְּאוּ בְּכִרְכָּה אֶת־הַחֹרֶס!

הַמּוֹקֵן נִעְלַם; הַשְּׂדִים נוֹהֲמִים וְאֵצִים בַּמְלֹאכֶת; רַעַם מִמֶּסַךְ

שְׂנֵי שְׂדִים צַעֲרִים מִחֲבִים בּוֹקֵן הַמֶּלֶךְ וּמְבִיאֵם אוֹתוֹ לַפְּנֵי
רֹאשׁ הַשְּׂדִים; פְּנֵי הַזֶּקֶן כַּמְנִי מֵהוּ, הוּא נוֹשֵׁם בְּכַבּוּדוֹ.

שְׂד א'

לֹא־הִרְטַק מִן...

שְׂד ב'

לֹא־הִרְטַק מִן הַמַּעְרָה

מְבֹאנִי, אֲדוֹן, אֶת־הַאִישׁ...

שְׂד א'

הַאִישׁ

מִפְּתֵיחַי בֵּין שְׂדֵיהֶם...

שְׂד ב'

בֵּין שְׂדֵיהֶם -

עֵין זֹאת כִּי, מְרַגֵּל הוּא...

שְׂד א'

מְרַגֵּל, הוּא

בְּלִשׁוֹן הַשְּׂדִים, זֶה לַחֲדָר רִבִּי זֶה

רֹאשׁ הַשְּׂדִים מִתְבּוֹנֵן בּוֹקֵן

זֶה זֶקֶן, אֲלֹזֵב - מִדֵּי־תִבְקָשׁוּ קִנְיָנוּ

הִלְוֵנוּ גִּנְזֵנוּ, הוּא

שד א'

הוא קלל את

מלכנו...

שד ב'

את-מלכנו ומפיו

התפרץ נגע להב...

שד א'

להבי-תקלתו.

ואולם בור-כרנע קלש...

שד ב'

קלש

ולא יכל הוצא נקה עוד...

שד א'

לא יכל

כאלו נחרץ מן האש בעצמו

ראש השדים בתנועה של בוז

אין זה מסכן עוד; תנו לו וימותו

המקבל בשארית נחו

אנכי מת - לא מת אנכי - נפשי

שואפת עוד - בלחב עולה היא,

היא תשוב מן הלהב -

להשלים חפצה על אדמה תשוב.

ראש השדים

הוציאו את-האיש אל-שפת הנחל:

ביד העורבים שם לו יסקיד נפשו

שני השדים מוציאים את הזקן.

כמו למעלה

מן העבר השני דותרת ובאה בחפזו, רכובה על מטאסא,
המכשפה; עוזרת ומתברנת רגע בעושיהמלאכה, צוחלת
ומרקדת משמחה.

המכשפה

בָּקָה, בָּקָה!

תבא במעשיידיכם ברכהו

זרעו המקום אבנים אבנים,

קוצים, ברכנים,

מצודות וחקרמים,

סגרו וכסו על דרך המערה,

עד אם נסתרה,

עד אם נשקחה

ונקר לא יהיה לה עוד לעולמים!

רואה את ראש השדים, מורשת כפיה לעמנו בהתפעלות

הו מקמד-לבינו הו אישור-עינינו

אחד אמה לי ואין שני.

כמה ירחים וכמה שנים

הלטו מאז התראינו פנים

זכר את-העילות, לנגה הפהר

יחד סערנו במחולת-יער,

על ערש-בשמים דודים רוינו,

צחוק ומהתלות מלאנו מינו

בא ואשק את-נקנך, זאכי,

בא ואלחצך ליצור-גוי,

נצא במחולות, באשר אהבנו...

תוספת בו ומנסה להסתובב עמו.

ראש השדים דוחה אותה מעליו בשאטר-נמש
 לְכִי־לָךְ, חֲלָאת כָּל־הַזְּמַנִּים! סוּרִין
 אָנִי - וְאַתָּה אֲנִי־נָחוּ מִתִּיז אִישׁוֹהוּ
 הַנְּסִתְרָה בִּינְתָךְ, זְקֵנָה מְתִיחָה
 מִה עָלָה בְּקִדְמוֹתָי אֲשֶׁר שָׁמַסוּ
 וְאֵיךְ תְּעֻזִּי!

פניך עליה את שלש-הקלסון, ויא מיבבת ומתחמקת.

אחד השדים אשר על תל המערה, בקול פחד
 אָדוֹן, לְפִיד בּוֹצֵר
 מְרַחֵק מְתוֹצֵעַ - יֵשֶׁר הַנְּהוּ

ראש השדים

הם הנָּס:

תוא שורק, כל השדים קופאים רגע תחתם, אחרי-כן קופצים
 קמיצה אחת יחד ונעלמים; המכשפה דולגת אחיהם בבהלת.
 רעם רחוק, אחרון; אפלה ודממה.

פזוה ופזוה זוחלים על-ארבע ויוצאים בחשאי שני גמדים, מעדרם
 תחת בית-שחוקם; הם עוצרים לרגעים ומאזינים; קול אבן נעתקת
 פתאום ממקומה מבריה את שניהם על עקבם.
 כעבור רגע הם שבים ויוצאים, זוחלים בזחירות ומרגישים פתאום
 זה בזה, כשהם רובצים באמצע פנים אל-פנים.

גמד א'

מהתעצפה פזוה

גמד ב'

אָנִי... אָנִי מְטִילוּ

גמד א'

בְּשִׁעָה טְרוּפָה זֹה

גמד ב'

בְּשִׁעָה זֹה

גמד א'

ואיך נרא קלדו

גמד ב'

אינני יראו

אחרי דממה

ואתה מהו

גמד א'

אני... אני קטילו

גמד ב'

בשעה טרוסקה זהו

גמד א'

בשעה זהו

גמד ב'

ואיך נרא קלדו

גמד א'

עיניך רואותו

הם בחנים זה את פני זה, מתאם פורצים בזהוק

גמד א'

אך בעל-מזמות אתהו

גמד ב'

אמנם בן,

אך בעל-מזמות אתהו

בחנים שוב זה את פני זה - ופורצים בזהוק.

גמד א' מתקרב אל ב', בקיל-העלומה

שמע-נא, רצו

האמת היא - יש אומרים, כי... האמת,

כי יפה שעה זה לנצח אוצרו

גמד ב' מעמיד פנים של תמיחה.

גמד א'

פי הר"ר תחרד האדמה תחתה
 לנסן אבני רצמי-אל על ראשה,
 כל-כלי-יחיה תהפכנה כה
 ואשר מעולם גם בעמק-הנה
 אל שטחה ישלף על - ובשעה זוג
 פי יצא אמין-לב ובקדו מעזר
 ונרד רק מלמעלה עור-קלפתה -
 וילאור הברק...

גמד ב'

...אוצר לו יתגלהו

גמד א'

ידעת זאתו

גמד ב'

ידעתי.

גמד א' נדחם, אחרי רגע

ואתה מאמין

גמד ב'

הן טוב לנסות תמיד.

גמד א'

הקה נחפרו

גמד ב'

נחפרהו

פניהם קושצים בבת-אחת על רגליהם.

גמד א'

שור, פת-גדולה התמכתו

האמנם זה המקום בו הפרנו?

מהשנו פניו

גמד ב'

סמן טוב הוא לנו

הם חופרים. מבין הסלעים נגלה אור.

קול אורי בהיר וחזק

אין זאת פי פה הואו לפי אומר לי.

הגמדים קוטאים תחתם.

גמד א'

קול-אדמו

גמד ב'

נגה אש! -

קול אורי

כן, זה המקום

הגמדים בורחים בבהלה, מסתתרים מאחרי אבן.

בצעדים מהירים באורי, לפיד-אש בימינו ומטיש כבד על
כתף-שמאלו; אחרי-אהלי-בת, עטומה מעפרת ותרמיל-הודו
בידה. אורי מרים את הלפיד ומסתכל במקום.

אהלי-בה בעליצות

זאת המטרה - מהיחלנו לה,

קמעט אמןנו: נפל ולא נראנה,

ומתאם - הנגה היא

אורי

זאת היא המטרה,

מצוקי-צורים סגרו על מבואה.

והגד הגד: איש פי יבא, ידפק

בדלתה שלש פעמים - ונקתקה.

ההכביד זמן עליה נטל־סלעיו
 אם יד המרעים, שומרי עקבותינו.
 זה־עתה היתה כה לַסְתָּמָה שֶׁבַעו
 יהי אֲשֶׁר יהי - בל נתמהמהו
 החזיקי את בלעיד והאירי,
 אני לַמְלָאכָה אַגֵּשׁ, ואם גם קשה.

אהליבה משמיטה לארץ את התרמי־ל, נוטלת את הלפיד; אורי
 מניף את פטיו, רסיסים נופלים, אבנים מתגלגלות מפה ומשם.

אורי מתבונן סביבו

מי יעזר לי לַפְּנֹת שְׁכָרִים אֵלֶּהוּ
 נְדִים דְרוֹשׁוֹת לִי, נְדִים אֵלֶּהוּ,
 לְהַחִישׁ אֶת־הַמְּלָאכָה וּלְהַשְׁלִימָהּ
 בַּשָּׁעָה זֹה, שְׁעַת־רְצוֹן, פֶּן תִּתְחַמְקוּ
 מַרְגִּישׁ בַּגְּמִדִּים, מוֹשֵׁךְ וּמוֹצִיא אוֹתָם מִמַּחְבֵּאוֹם
 הוּ אַתֶּם, בְּרוּאִים קִטְנִים וְסִקְרָנִים
 מִה־תִּשְׁבּוּ פֹה כְּאוֹרְבִים בְּמִסְתָּרֵיכֶם
 אֵל תִּרְהוּ וְאֵל תִּבִּיטוּ בִּי כְּחֻשְׁדוֹ
 הָאֵם רַק שָׁנִים אַתֶּם? לֹא, יַדְעֹתֶי:
 מְקוֹם יֵשׁ גְּמִדִּים, יֵשׁ גְּמִדִּים רַבִּים.

פוחא כף אל כף וקורא, סקול דבריו מציצים הגמדים זה אתר
 זה פמאורותיהם

צֹאוּ, צֹאוּ, צֹאוּ, גְּמִדִּים זְרִיזִים,
 מִמַּאֲוֹרֹתֵיכֶם הָאֵמֶלֶת צֹאוּ!
 הַקְּבֹצוּ קְלֶכֶם יַחַד, אִישׁ לֹא נַעֲדָרוּ
 יֵשׁ מִסְעֵל רַב, הַמְצִיפָה לְעִזְרַתְכֶם.
 מְעַרְת־מֶלֶךְ פֹּה, בָּה נִם הַמֶּלֶךְ,
 פִּי יִקַּץ - וְהִתְחַדְּשׁוּ יְמֵי־קֶדֶם.

והארץ תשוב תזוב דבש וחקל.
 ראוי: אבנים חוסמות פי המערה -
 נסיען ונעירה את-המלך!

הגמדים זה אל זה

מה חפץ הוא האיש? מה הוא מדבר?
 מה חפץ הוא, מה-דורש הוא ממנו?
 כל-סלעים אלה לנו להסיעו!

אורי

הקשיבו, הגמדים: אין כל-קרן
 לא תשנה המטרה בו הנצלה,
 האחד לא יסיע האבנים,
 הרבים יעשו זאת בחרף-נפשם.
 כגדל המסעל יגדלו הפחות.

הגמדים

מה-בצע, כי נחרף את-נמשנו?
 מה-בצע, כי נכלה לחותינו?
 אנחנו בשכרנו מה-נקבלו?

אורי לעצמו

איך לי לדבר אתם? איכה למשך
 לבכם אל המלאכה, והיא דוחקת?

סמחל פה ושם באדמה כחמש, מתעורר פתאם כמו לנצנץ
 רעיון; אל הגמדים

הקשיבו, הגמדים: אוצרות-מלך
 במערה, בל-יערף למו, גנזים;
 צור-פז למד, קפת-פז למדו!
 רק עורו להבקיע אל המערת
 נגו את האבנים מן הדרך.

אָנִי אֲמֹרְרֵן בְּפִטְיִשׁ תְּחִלָּה.

הַגְּמִדִּים זֶה אֵל זֶה בַּהֲתַמְעֵלוֹת

הַשְּׂמֵעֲתֶם? אֲוֹצְרוֹת־מֶלֶךְ גְּנוּזִים שְׁמָה:

צְרוּר־פֶּז לְגַמְד, קַפְת־פֶּז לְגַמְד...

הָאֵם גְּנֹסָה? לְמָה לֹא נִנְסָה?

חַם קוֹפְצִים זֶה אַחַר זֶה מִמְּאוּרוֹתֵיהֶם, וְזֶךְ מִן הַגַּמֵּד חֲזָקָן.

אֲוֹרֵי בַהֲגִיפוּ אֵת פְּטִישׁוֹ

צְרוּר־פֶּז לְגַמְד, קַפְת־פֶּז לְגַמְדוֹ

רַק עוֹשׂוּ, חוֹשׂוּ וְעֲשׂוּ הַמְּלָאכָה

כְּל־רַגַע יִקָּר הוּא - בֵּל תְּחַמְצִיחוּהוּ

הַגַּמֵּד הַזֶּקֶן

הַפְּתָאִים, כִּי תֵאֱמִינוּ לְכֶל־דְּבָרוֹ

הַיְכָרָה פְּטִישׁ אֲוֹצְרוֹ אִם יְדִיכֶם,

לְמוֹדוֹת־מַעֲדָר, סְלָעִים תְּגַלְגְּלֶנָה?

רַק תְּלַקֵּה זֶה תִּשְׁחִיתוּ בְּאֲבָנִים

וְתִסְתְּמוּ הַבּוֹרוֹת, חָסְרוּ אָבוֹת,

וּמֵאוֹם לֹא תִשְׂאוּ בְּעַמְלֵכְסֵהֶבְלוֹ

אֲוֹרֵי

מֵה־תִּדַע אֲתָהּ, זֶקֶן, מֵאֲוֹצְרוֹת.

מֵה־מְלֵהָבוֹת, יִחַצֵּב פְּטִישׁ־אֵיתָן

מִצּוּרֵי־עוֹז - אֵף לֹא עֵת־דְּבָרִים עָתָה:

הַעוֹשָׂה יַעֲשֶׂה וְהַחֲדִל יִחְדַּל

וְלֹא יִנְיֵא אֶת־אֲחֵרִים מִמַּעֲשֵׂיהֶם

שׁוּבָה וּמְנִיף אֵת פְּטִישׁוֹ עַל הַחֹמָה; קִבּוּצוֹת גַּמְדִּים מְדוּרְזוֹת
לְגִשְׁת אֵל הַעֲבוּדָה.

הַגַּמֵּד הַזֶּקֶן

מַעֲשֵׂיהֶם־הֵם יִנְיֵאוֹם מִמַּעֲשֵׂיהֶם...

נֶאֱסַף אֵל מְאוּרָתוֹ.

אורי עם תגומות-טטיש חזקות

הך-הך, הפטיש, הך!

ואם שבע יקשה ערפו צור -

הכנע גם יכנע שורו

הך-הך!

הך-הך, הפטיש, הך!

כה מכה לבי גדוש-איל

מתאות-אל סוערת על -

הך-הך!

הגמדים מתאמצים לגלגל ולסלק את רטיס-הסלעים לצדדים,
מתיגעים עד-מהרה ונאנקים מרב עמל,

גמד א'

מה-קשה הוא! אין עוד כל-רוח בי.

גמד ב'

פל-גופי ועה שוטסטה ידי צבות.

גמד ג'

הספתי לראות פבר קן החזיון.

גמד ד'

מי ידע, אם לא צדק מאד הנקן.

גמד ה'

הנקן קדוש הוא ודברו אמת.

אורי

מה-זה לכמו אף זה החלקכם לעשות

וכבר גלאתמו לעבודה, נרשים

הגמדים, תפושים יראה תגומה, מזדוים בעבודתם. אורי מכה
עוד אחת ושחים בסלע האמצעי והוא מתמרר. הגמדים צוחים
מבהלה. גמד ג' מפרטר תחת רגב-סלע, אשר הפיל אותו; גמד ד'
אוחז ברגלו המצועה.

גמד א'

נדעתי כי כן יהיה.

גמד ב'

זה שקרנו

חם טרימים את הסצעים והומכים בהם.

אררי בגיל-נצחון

טור אחד נסל - שלל גם השגתי

הנדרזו, הגמדים, און הוסיפו

ומהרו ופגו את-השברים

הגמדים נחוסים למלא את מקדחו; קבוצה קסנה נשארת סביב
גמד ג' וד' הסצעים.

גמד ג'

דמיחי, פל-ההר עלי התמוטט -

והנה חי אנכי. לאו לא אוסיף

לשחק משחק תפל זה ומסכן.

גמד ד'

הוי, לו שמעתי בעצת הזקן

גמד ה'

הזקן קדוש הוא ודברו אמת.

גמד א'

ואילי יש בקל-זאת שם אוצרות

גמד ב'

כן, או לי ישו כה אמיץ-לב האיש

ונורא הוא!

גמד ה'

הירא אתה אותו?

גמד ב'

אניז אינני ירא!

גמד ה'

גם לא אני!

אורי מתוך עבודתו

הס! מה הלנג שמוז אל העבודה!

כל שאר הגמדים ממלאים כרגע את המקדת.

אורי בחניו מטישו על לב החומה השנית

הך־הך, הפטיש, הך!

מה־יעלץ הר נגיא ותהום

במלאת התקנה, בקום החלום!

הך־הך!

הך־הך, הפטיש, הך!

נאם טורים שבעה יעמד צור -

טור יפל תחמיז אחר טורו

הך־הך!

חלע מתפוצץ לבהלת הגמדים. זעקה קלה פורצת ממי אורי:
רטיס־אבן פגע בידו השמאלית.

אהליבה ממחרת אלי, בתרדח

מה־ישז זה אליו דם... הר־אני־נאו

אורי

לא־קלוםו רק פצע קל.

מוחה את הדם ומוצצו בשפתיו.

גמד ג' וד' ברישו

פך יאה לזו

פך יאה לזו פן יראה זאת מבשרו,

פן ידע מה מכאב, פאבנו אנו

אורי אחרי ירקו את הדם מטי

אין דבר עוד - הברי־נא וראי:

בְּתַבְנִית פֶּתַח פֹּה, בְּסֵלַע חָצוּב:

הַפֶּתַח הוּא לְמַעְרָה, וְהוּא קְתוּמוֹ

פְּעָמִים שְׁלֹשׁ אָךְ – הִיפֶתַח?

וְהוּא מִנְּחָה אַחַת – רַעַם חֲנוּק וּמְשֻׁךְ מִן הַמַּעֲמָקִים כִּבְשַׁעַת
רַעִידַת-אֲדָמָה.

מִנְּחָה שְׁנִיָּה – רַעַם אֲדִיר וְחֹמְשִׁי, אֲבָנִים מִתְגַּלְגְּלוֹת בְּרַעַשׁ
וְנוֹפְלוֹת מִמְרוֹם הָאוֹר, אֲבָן אַחַת מְרֻבַּעַת בְּלִפְיֵי אֲשֶׁר בִּיד
אֲהֻלֵיבָה, הַלְּמִיד שׁוֹקֵעַ מִיֶּדָה וְכִבָּה. בַּחֲלָה וּמְבוּכָה. הַגְּמָדִים רָצִים
הֵנָּה וְהֵנָּה וְצוּעִקִים, נִמְלָטִים לְכָל הַצַּדִּים. אַחֲדִים מֵהֶם נוֹפְלִים
עַל פְּנֵיהֶם וְרוֹבְצִים בְּלִי-נֹעַ.

אוֹרֵי מִנְּחָה בְּשְׁלִישִׁית – הַפֶּתַח נִפְתָּח. אוֹר הַכֶּלֶת-כֶּסֶף בּוֹקֵעַ מַעֲמָק
הַמַּעְרָה. אוֹרֵי וְאֲהֻלֵיבָה גִּרְתָּעִים לְאֲחֹרֵי, גְּדֵהמִים מְהֻדָּתוֹן.
עַל עֲרֻשׁוֹהֶב, בְּמֵלֵא חֲלִיצָתוֹ, שׁוֹכֵב דוֹד הַמַּלְךְ, כְּגֹרֻזְהֶב
לְמֵרָאשׁוֹתָיו, לִימִינוֹ עַל הַקִּיר חֶרֶב שְׁלוֹמָה וְלַעֲבָר מֵרָאשׁוֹתָיו
מִשְׁמָאל – כְּדָמִים גְּדוֹל.

קִפְאוֹן גְּמוּר.

הַמֶּלֶךְ מוֹשִׁיט אֶת כַּמִּיר לְאֶס-לְאֶט, שׁוֹהֵה זִמְנָמָה – וּמְשִׁיבֵן לְאֶס
אֶל הַיָּקוּ.

אוֹרֵי מִתְעוֹרֵר כְּמוֹ מִתְרַדְמָה

הֵה אֵלָיו! פְּדֵה-הַמֵּלִים...

וְהוּא קוֹמֵץ מִמְקוֹמוֹ וְרִץ אֶל הַמַּעְרָה. הָאוֹר כָּבֵה, רִגְלָיו מוֹעֲדוֹת;
אֲבָנִים רַבּוֹת נִשְׁמָכוֹת מִמַּעַלְה הַמַּלְךְ, נִעְרָמוֹת עַל פֶּתַח הַמַּעְרָה
וְקוֹבְרוֹת לְמַחְצָה אֶת אוֹרֵי.

אֲהֻלֵיבָה מִמְחַרַת אֵלָיו בַּחֲלָה

אוֹרֵי! אוֹרֵי!

הַגְּמָדִים, אֲשֶׁר נִמְלוּ עַל פְּנֵיהֶם, מִתְחַמְקִים בַּחֲמוּן.

אֲהֻלֵיבָה בְּכַרְעָה עַל אוֹרֵי חֲשׁוֹכֵב כִּמְת

אוֹי וְאֲבוֹי לִי, שְׁמֵשִׁי, חֲיָיו! – קוֹמָה,

הוּ קוֹמָה – פֶּקַח עֵינֶיךָ!

אוֹרֵי מִתְעוֹרֵר, מִתְנַעַר לְאֶס וְקָם עַל רִגְלָיו, עוֹמֵד תַּחְתּוֹ קוֹמָה
וּמְבִיט נִכְחוֹ; אֲהֻלֵיבָה תוֹמַכָּת בּוֹ.

אוֹרֵי אַחֲרַי דַּמְמָה, בְּקוֹל כְּמִקְבֵר

הַכֶּלֶ עֲבָרוּ

אהליבה בסובבה אותו ובמשישה יצוריו בדאגה

השלום קָדוֹ הַתְּחוּשׁ קָאָב שְׁהוּאָז

אורי כמו לא מזה

מה-קאב-הגוף, אם רצפה הנשמה?

אהליבה

מה-תאמר?

אורי צועד צעד וצונח על אבן; אהליבה כורעת לרגליה, צרת
ותרדה עליה.

אורי אחרי דממה, בקול כבד

הפל עבר!

אהליבה

לא! לא, אורי!

אל תאמר: הפל עברו

אורי לאט

כי עמדנו

רפ־לבב ברנע גדול זה,

גם יום גם ליל יחלנו לו, בהושט

המלך כפיו אל המים, ואנחנו

המים לא יצקנו ואת-המלך

משנתו לא עוררנו! -

אהליבה

אולי ישוב -

הלא עוד ישוב רנע גדול זהו

אורי

הה לא במהרה ישוב. רנע-ינצח

כמו-אלה, גם כל-משאלות-הלב

בבדרך-נס להתקיים עומדות פתאם,

אחושָה זאת, לא רבים הם על-אָרְז
 ולא ימנם אל קָאִיש פְּעָמִים.
 וְלַחִיּוֹת וְלַדַּעַת: הִיָּה רַגַע
 וְהַכֵּל הִיָּה מִיֶּכֶן לְפָנֶיךָ,
 רק צעד אחד, מִשְׁלַח יָד - וְלִךְ הוּא,
 פֶּלַע צְמָאָה בְּמִשְׁךָ בְּחֵלוֹם וּבְהַקִּיץ - לָךְ,
 וְאַתָּה אֶת־הַצֵּד לא צְעִדְתָּ
 וְיָדְךָ לא שְׁלַחְתָּ אֶל אֲשֶׁרְךָ
 וְהַרְגַע גּוֹ... הוּי חֲרָפָה, חֲרָפָה, חֲרָפָה!

אהליבה

אִם-גַּם ראש המִטְרָה לא השִׁגְתָּ -
 כְּגַבּוֹר־אֵל נֶאֱבַקְתָּ כָּל־הַדָּרֶךְ
 וְתִשָּׁר אֶל־כָּל־מְלֹאךְ רַע וְתוֹכֵל.
 אַף אַתָּה זְכוּת לָךְ לְפָאֵר רֵאשֶׁךָ
 בְּזֵר־הַדְּסָנִים, גּוֹעַד לָךְ.

אורי

הֵה לא
 לא יַעֲטֹר ראש הַנּוֹפֵל זֵר־נִצְחוֹן
 וְלוֹ גַם לְפָנֵי הַמִּטְרָה יִפֹּל.
 בדממה, כמו לעצמו
 הֵן אִמְנָם עַם־כָּל־צֵד אֹן הוֹסְפִתִי;
 לִיד־אֲשֶׁמְנִים, לְמַד סֶבֶל אֵלֶם,
 הַתְּפָרֵץ כְּמוֹ מִמְּאֹס־עוֹלָם רוּחִי,
 וְחִלִּים רַבִּים, לא יִדְעִתִּים בִּי,
 הַתְּעוֹרְרוּ כְּמַעֲיָנִי-זִיו בְּאֲבִיב

ויהמו ויקפצו למרחב,
 נבוכי־דרור, משתוממים על־עצמם
 ושמים לחוש כחם וצמיחתם
 בחתרם על־חמת כל־צר קדימה.
 אמרתי לי הדרך והמטרה
 וכל־העמיד לי – מי יקום נגדיו
 וגם באחו בי רעל המכשפה
 ואש־קדחת לחכה לשדי –
 ברצב־רחיים חדש התנערתי
 ובמשנה־עז הרסתי אל הקוחי,
 עדיה באתי – –
 אף חזיון־מלכות זה בגאון־תפארתו
 ובזהרו הקדוש הקמני,
 קלתי ודלתי כה בעיני
 עד לא הרהבתי לזיו יד או רגל:
 הרגע שגב מניו...
 והנה אשב נכלם ויגע
 וחלשת כל־הדורות בעצמותי...
 הו רע לסובל, ישא עניו דומם
 ויבילה נמשו בתוחלת־עולם,
 אך רע ומר פישבעה למתקומם,
 ביד חזקה לפרק עלו ישאף,
 את־חיו יסקיר, יהין אף יצלית,
 וברגע אחרון כביר פתאם ירגיש,
 לחרפת־נמשו לא־תמחה יביר,
 כי חלש, חלש הוא...

קול המכשפה מרחוק, קול גדול וממסך
חי חִי־חִי־חִי!

חִי־חִי־חִי־חִי

אורי מתנער בכה, אחרי דממה

שומעת אתה

צוחקת היא, לועגת, הארורה!
האמנם נסבל תרועת-גיל נצחונה?
האמנם היא היא המנצחת?

אהליבה בעו

לאו

עד-עולם לאו לא תהי קזאת לעולם -

שמעני, אורי: גם אני בדרך

גדלתי והייתי לאחרת;

הלקתי אתך גיל ותלאה יחד,

ואם אשם בך, אשמתי גם-אנכי.

אל תגיד ראש, אל תאמר לא, חביבתי

לא עוד אני בת-יצר קטנה זו,

רק מעגל-שביה תדע וענותה,

מאש לבכה אש בי נצתה קדושה

ובסערת הקלימות והפגעים

על דרך תקנתנו חזקה נפשי:

הכרתי עולם גדול, לא שערתי,

וכח סמיר צץ לי ממעמקים,

והנה אדע: אשתך אנכי.

ועתה שמע: אז באחו המחלה

בחיה רעה כן לטרסך חיים,

ואני בצרת-נפשי ובחרדתי
 לבקש ישע לך לגיא מהרתי
 ורוחות רעים הומים שם קדמוני,
 התעוררו עלי בחמת-פל-נדונם
 וירקדו סביבי, בקבלו עולמי,
 ויסכסכוני בי ובתוף לבושי
 וכהפל נצר שבור הפילוני
 ויאמרו לנשאני כנשא נצר
 ולהשליכני אי-שם במרחקים -
 אז תפשו ידי באדמה תחתי
 ומלא-הגוף דבקתי אל חזה,
 בשערה הסתבקתי נאחי
 כעץ עבת-השרש על-ימיני,
 הרוחות רגוז, דהרו על שנינו,
 בדינו ועזעו, פרעו צמרותינו,
 הריקו את-פל-ועפם - עד עברו.
 כן עתה גם אנחנו אהו נאתו
 באדמת-קנש זה, נאחו בה!
 פה נשב, נעבד דומם, נראה חיים
 ונחיל, נחיל אל היום הנדול - -

אורי

מה-ימתחו דכריך אלה לבין
 מפיך מדבר אל - ולא תדעי.

אהליבה כחזה

בין סלעי-שקמה אלה, מצבות-קדומים,
 ניחד פנה לנו, קרן-אורה.

שם נבנה לנו בית קטן לבן
 וגן-ירקות נטע עם שדה-תבואה.
 ומדי בקר עם הצפירה נקום
 ובהגות תפילה שקטה נצא לעבוד
 בשדה המתעורר ובגן,
 הרוחץ עוד באגלי-לילה קרים,
 ותקנת-עולם מעברים תצמח.
 וחי אל, האוהב כל-חרוץ-כפנים,
 אם ימנע את-הברכה מיגיע-ו.

אורי

הה פנו משדי אדמה זה, אמנו,
 כי נדבק בה באהבה נאמנה,
 און חדש נינק ותנחומי-עולם.

אהליבה קמה מתוך מחשבה, נצבת על גב אורי, כורעת
 על האבן וחובקת צוארו; אחרי דממה, לאט, בעינים
 פקוחות, מביטות למרחוק, אך בצניעות

ואם יברך אל את-אהבתנו
 ובין עליהם פרי חי ינשא,
 בן יולד לנו, ילד-שעשועים -
 על שדמות-המולדת יפרח הדר
 ורוחות-דרור יטפחו נפשו עו;
 הוא יגדל, תם וישר, לפני שמש,
 מה-על גל יכיר ובתלאות-דרך
 לא ישחית לחו; רצון ובהיר-עין,
 לבון ידע את-הרנע, ידע
 להעיר את-המלך מתנומתו -

הוא יעיר את־המלך מתבומתו...

אורי כולם

על גבהות־מצחו הוא, לאות נצחון,

לו אן יתנוסס זר־הדפנים נהבו!

בראשי תורים מבחיר השחר.

מביב תרעיס — חרף תר־ף.

